

Zdravotně
sociální fakulta
Faculty of Health
and Social Sciences

Jihočeská univerzita
v Českých Budějovicích
University of South Bohemia
in České Budějovice

Subjektivní hodnocení spolupráce příslušníků Policie ČR se sociálními službami

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Studijní program:

Management sociální práce v organizacích

Autor: Bc. Pavel Lacika

Vedoucí práce: PhDr. Martina Hrušková, Ph.D.

České Budějovice 2023

Prohlášení

Prohlašuji, že svoji diplomovou práci „Subjektivní hodnocení spolupráce příslušníků Policie ČR se sociálními službami“ jsem vypracoval samostatně pouze s použitím pramenů a literatury uvedených v seznamu citované literatury.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce, a to – v nezkrácené podobě – v úpravě vzniklé vypuštěním vyznačených částí archivovaných fakultou – elektronickou cestou ve veřejně přístupné části databáze STAG provozované Jihočeskou univerzitou v Českých Budějovicích na jejich internetových stránkách, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž elektronickou cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky školitele a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce s databází kvalifikačních prací Theses.cz provozovanou Národním registrem vysokoškolských kvalifikačních prací a systémem na odhalování plagiátů.

V Českých Budějovicích dne 2. května 2023

.....

podpis

Poděkování

Touto cestou bych rád poděkoval vedoucí diplomové práce, paní PhDr. Martině Hruškové, Ph.D. za odborné vedení a rady během zpracovávání.

Děkuji také svým kolegům u Policie ČR za aktivní přístup a poskytnuté informace, bez kterých by práce nemohla být zpracována.

Subjektivní hodnocení spolupráce příslušníků Policie ČR se sociálními službami

Abstrakt

Spolupráce mezi Policií ČR a sociálními službami je velice důležitou aktivitou z hlediska psychosociálních dopadů na klienty a také pro ochranu zdraví a života klientů. Cílem práce je zjištění vzájemné spolupráce Policie ČR se sociálními službami. Dalším zájmem v práci je zjistit, jak vnímají příslušníci Policie České republiky spolupráci se sociálními službami a zda je rozložení podílů spolupráce s jednotlivými sociálními službami rovnoměrné. Práce se také zabývá zjištěním, zda hodnocení spolupráce sociálních služeb souvisí s věkem příslušníků Policie České republiky a jejich služebním zařazením.

K dosažení cíle je použita kvantitativní výzkumná strategie, metoda dotazování a technika vlastního dotazníku. V dotazníku jsou použity uzavřené otázky s možností výběru konkrétních položek v odpovědích a polouzavřené otázky, které umožňují kromě nabídnutých variant odpovědí i jejich doplnění. Celkem bylo dotázáno 314 respondentů, z toho bylo 105 žen, 208 mužů a 1 respondent uvedl jiné pohlaví. Vzhledem k tomu, že dotazník byl určen pro policisty v rámci Jihočeského kraje, rozhodl jsem se zvolit dotazníkové šetření v elektronické podobě. Pro všechny otázky dotazníku byly vytvořeny sloupcové grafy s absolutními a relativními četnostmi. Při statistické inferenci byly použity následující statistické metody: interval spolehlivosti pro relativní četnost vypočtený pomocí Clopper-Pearsonovy metody, test nezávislosti založený na Spearmanově korelačním koeficientu, Kruskal-Wallisův test, Cochranův Q test a McNemarův test. Výpočty byly provedeny pomocí programu TIBCO STATISTICA, hladina významnosti činila 5 %.

V diskusi jsou zjištěné výsledky z výzkumu shrnuty a porovnány s literaturou, která se spoluprací mezi policejními složkami a sociálními službami zabývá. V závěru práce je uvedeno, jaký přínos může tato diplomová práce mít, včetně možného řešení, například v podobě zlepšení spolupráce mezi Policií České republiky a sociálními službami.

Klíčová slova: sociální práce; sociální služby; policie; spolupráce; řízení organizace

Subjective evaluation of cooperation between members of the Police of the Czech Republic and social services

Abstract

The cooperation between the Police of the Czech Republic and social services is a very important activity from the point of view of psychosocial impacts on clients and also for the protection of clients' health and life. The aim of the thesis is to examine the mutual cooperation between the Police of the Czech Republic and the social services. Another focus of the work is to find out how the cooperation is with social services perceived by the members of the Police of the Czech Republic and whether the shares of cooperation with individual social services are distributed evenly. The thesis also deals with finding out whether the evaluation of the cooperation with the social services is related to the age of members of the Police of the Czech Republic and their service classification.

Quantitative research strategies as well as a questioning method and a self-questionnaire technique are used to achieve the goal; the questionnaire uses closed questions with the possibility of choosing specific items in the answers and semi-closed questions, which, in addition, allow supplementing the offered answer variants. In total 314 respondents were asked, of which 105 females, 208 males and 1 respondent indicated a different type of gender identity.

Because the questionnaire was intended for the police officers within the South Bohemian Region, I have decided to choose a questionnaire survey in electronic form. Bar graphs with absolute and relative frequencies were created for all questionnaire questions. The following statistical methods were used for statistical inference: confidence interval for relative frequency calculated using the Clopper-Pearson method, independence test based on Spearman's correlation coefficient, Kruskal-Wallis test, Cochran's Q test and McNemar's test. Calculations were performed using the TIBCO STATISTICA program, the significance level was 5%.

In the discussion, the research results are summarized and compared with the literature that deals with the cooperation between the police forces and social services. In the conclusion of the thesis there is stated what is the possible contribution of this diploma thesis, including a possible solution, for example in the form of improving cooperation between the Police of the Czech Republic and social services.

Keywords: social work; social services; the police, cooperation; the management of the institution

Obsah

1	TEORETICKÁ ČÁST	11
1.1	Sociální práce a sociální služby	11
1.1.1	Charakteristika sociální práce	11
1.1.2	Charakteristika sociálních služeb.....	13
1.1.3	Druhy sociálních služeb.....	15
1.1.4	Management v sociální oblasti	17
1.2	Vhled do policejní profese	20
1.2.1	Definice Policie České republiky	23
1.2.2	Popis základních činností Policie České republiky	24
1.2.3	Management v oblasti policie	25
1.3	Spolupráce mezi sociálními službami a Policií České republiky	28
1.3.1	Spolupráce mezi Policií ČR a orgánem sociálně-právní ochrany dětí.....	28
1.3.2	Spolupráce mezi Policií ČR a probační a mediační službou	30
1.3.3	Spolupráce mezi Policií ČR a intervenčními centry	31
1.3.4	Vzájemná spolupráce sociálních služeb a policie v zahraničí	33
2	PRAKTICKÁ ČÁST	37
2.1	Cíl výzkumu.....	37
2.2	Hypotézy	37
2.3	Operacionalizace	37
3	METODIKA.....	39
3.1	Metody a techniky sběru dat	39
3.2	Charakteristika výzkumného souboru.....	39
3.3	Předvýzkum	40
3.4	Etika výzkumu	40
3.5	Časový harmonogram	40
4	VÝSLEDKY	41
4.1	Výsledky dotazníkového šetření u Policie České republiky v Jihočeském kraji	41
4.2	Statistické vyhodnocení dat ve vztahu k hypotézám a výzkumným otázkám	55
4.2.1	Testování hypotéz	55

5	DISKUZE	60
6	ZÁVĚR.....	67
7	SEZNAM ZDROJŮ	69
8	SEZNAM PŘÍLOH	79
8.1	Příloha 1 – Dotazník	79
8.2	Seznam zkratk	84

Úvod

Jako téma diplomové práce jsem si vybral: „Subjektivní hodnocení spolupráce příslušníků Policie ČR se sociálními službami“. Dle mého názoru, jde o téma, o kterém není zjištěno v současné době v České republice mnoho informací. Téma je důležité pro zjištění soudobého stavu spolupráce mezi sociálními službami a Policií České republiky v Jihočeském kraji. Povoláním jsem policista a vzhledem k oboru, který studuji mi přijde zajímavé zhodnotit výše uvedenou spolupráci. Pozornost budu věnovat sociálním službám, které se přímo dotýkají spolupráce s Policií České republiky. Konkrétně jde o probační a mediační službu, orgán sociálně-právní ochrany dětí a krizová centra. Sociální služby pomáhají komukoli, kdo se ocitl v tíživé situaci jako jsou například situace spojené s domácím násilím, s pomocí dětem a dospívajícím s jejich problémy, ať už v domácím prostředí nebo ve škole. Neopominutelnou skutečností je, že ve společnosti mají aktivity všech pomáhajících profesí včetně sociálních služeb nezastupitelnou roli, kterou by měl každý moderní stát podporovat. Jde o záležitost, která se týká všech moderních států na světě a v současné době je spolupráce mezi sociálními službami a policejními složkami stále častější.

První teoretická část diplomové práce se zaměřuje primárně na vysvětlení základních pojmů a činností týkajících se tohoto tématu. V první kapitole se budu soustředit na charakteristiku sociální práce a sociálních služeb a na závěr popíši management v sociální oblasti. V druhé kapitole teoretické části se zaměřuji na policejní profesi, kde přiblížím působení policejního orgánu jak v České republice, tak i v zahraničí s převážným akcentem na evropské státy, Spojené království a Spojené státy americké (dále jen USA). Závěrem stejně jako v předchozí kapitole popíši management, tentokrát však v policejní oblasti. Poslední, třetí kapitola je zaměřena na samotnou spolupráci mezi sociálními službami a policejními složkami, jak v České republice, tak v zahraničí. V první podkapitole se zaměřuji na právní zakotvení spolupráce mezi Policií České republiky a orgánem sociálně-právní ochrany dětí (dále jen OSPOD), včetně popisu této spolupráce. Podobně i v další podkapitole se věnuji popisu spolupráce Policie České republiky s probační a mediační službou (dále jen PMS), včetně právního zakotvení. Poslední kapitola a spolupráce, které se věnuji, je mezi Policií České republiky a intervenčními centry, kde opět vymezuji právní zakotvení a popis spolupráce, včetně

popisu domácího násilí, které je primárním předmětem spolupráce. V závěru této kapitoly se věnuji spolupráci sociálních služeb a orgánu policie v zahraničí.

Praktická část práce se zabývá čtyřmi hypotézami. Zkoumám vnímání spolupráce mezi sociálními službami a Policií České republiky ze strany policejních příslušníků a také, zda je rovnoměrné nebo nerovnoměrné rozložení podílů spolupráce s jednotlivými sociálními službami. Dále zkoumám, zda závisí hodnocení spolupráce sociálních služeb na věku příslušníků Policie České republiky či nikoliv a rovněž se zabývám otázkou, zda hodnocení spolupráce se sociálními službami příslušníky Policie České republiky souvisí s jejich služebním zařazením či nikoli. K tomu použiji vlastní dotazník, který mi příslušníci Policie České republiky Jihočeského kraje vyplní. Následně otázky vyhodnotím a v závěru uvedu skutečnosti, ke kterým jsem se díky psaní práce dostal. Doufám, že práce pomůže zjistit současný stav a výsledek pomůže ke zlepšení spolupráce.

1 TEORETICKÁ ČÁST

1.1 Sociální práce a sociální služby

1.1.1 Charakteristika sociální práce

Sociální práce vychází především z demokratických a humanistických myšlenek. Hlavní hodnoty sociální práce jsou založeny na úctě k rovnosti, hodnotě a důstojnosti všech lidí (Neubauerová, 2021). Dle autorky Malík Holasové (2014) mezi základní hodnoty sociální práce patří humanizmus, lidská práva a sociální spravedlnost. Z výše uvedených hodnot vycházejí etické zásady chování sociálních pracovníků při jednání s klienty. Malík Holasová (2014) ve své knize uvádí etické zásady chování při jednání s klienty jsou primárně:

- respekt ke klientovi a jeho samostatnému rozhodování,
- pravdomluvnost a spravedlnost,
- nepoškození klienta

Zajímavý a obsáhlý pohled na sociální práci uvádí časopis Sociální práce (2022, s. 3) ve své periodiku takto: *„Sociální práce je teoretickou i praktickou disciplínou vycházející z mnoha vědních oborů. Využívá poznatků psychologie, sociologie, ekonomie, práva, pedagogiky, lékařství a jiných vědních disciplín. Vzhledem k této své multiparadigmatičnosti dosud nebyla jednoznačně definována. Přes svou šíři záběru je však její úkol jasně vymežitelný: je jím snaha řešit na profesionální úrovni problémy lidí nacházejících se v obtížných životních situacích. Tyto situace jsou přitom v sociální práci pojímány v kontextu sociální reality, čímž se sociální práce výrazně odlišuje od jiných pomáhajících profesí. Tento pohled umožňuje sociální práci pojímat problémy člověka jako obtíže přesahující jisté hranice a ovlivňující nejen jeho samého, ale celé jeho sociální okolí.“* Tento pohled odráží mimo jiné rozmanitost a provázanost sociální práce s jinými obory. Na rozmanitost sociální práce z jiného úhlu pohledu poukazují i autoři Timor-Shlevin a Benjamin (2021), kteří zmiňují fakt, že sociální práce je mnohostranná profese, která demonstruje jak konzervativní linii myšlení, tak opoziční kritickou linii.

Zajímavý pohled na sociální práci představují švédští odborníci Khoo et al. (2020), kteří představují sociální práci jako komplexní profesi praktikovanou v širokém spektru prostředí, ve kterých sociální pracovníci čerpají z řady teoretických směrů, aby

identifikovali a zmírnilí sociální potřeby jednotlivců, rodin, skupin a komunit. Tyto potřeby mají často kořeny v chudobě a sociálním vyloučení, zneužívání návykových látek, duševní choroby, násilí, stárnutí, zdravotní postižení. Je pravdou, že sociální práce je složitá vzhledem k rozsáhlým sociálním potřebám a problémům, na které profese reaguje a také v kontextu, ve kterém je sociální práce vykonávána, včetně významu připisovanému vztahově vázané povaze odborné praxe (Khoo et al., 2020).

Feldman (2021) zmiňuje důležitost a rozvoj sociální práce ve světě. Jako příklad autor uvádí rozvoj v západních a východních zemích. Autor uvádí, že v polovině 20. století vlády v západních zemích, jako je například Spojené království a USA, se stala sociální práce důležitou součástí těchto států sponzorovaných služeb a programů. Vlády v jiných zemích, jako je Rusko a Čína, tuto profesi rozvinuly a institucionalizovaly až na konci 20. století. (Feldman, 2021)

Granich (2021) ve svém článku uvádí čtyři důležité aspekty moderní sociální práce, kterými jsou:

- teorie sociální práce,
- teorie sociální soudržnosti,
- teorie zmocnění,
- teorie sociální změny a rozvoje.

Mátel (2019) hovoří o existenci mnoha definic sociální práce, které lze rozdělit na globální, národní a odborné definice sociální práce. Globální definice vytvářejí mezinárodní organizace, jako například Mezinárodní federace sociálních pracovníků, která spolupracuje s Mezinárodní asociací škol sociální práce. Národní definice vyhotovují národní profesní organizace, profesní komory, ale i instituce státní správy ve formě vyhlášek a zákonů. Pokud hovoříme o odborných definicích, tyto jsou formulovány odborníky v určitém oboru. Mátel (2019) představuje definici, která prolíná či spojuje vědecký, vzdělávací a profesní rozsah do jedné definice sociální práce z pohledu sociálně-ekologické perspektivy, která zní: *„Sociální práce je aplikovaná vědní a akademická disciplína jakož i na hodnotách založená profesionální činnost sociálních pracovníků (a asistentů sociální práce), kteří svým cílevědomým působením pomáhají, provázejí, podporují a zmocňují jednotlivce a sociální systémy (rodiny, skupiny, komunity) nabýt optimální úroveň sociálního fungování a utvářejí příznivé*

společenské podmínky k dosažení tohoto cíle.“ O ekologickém přístupu v sociální práci se zmiňuje také Matoušek (2012), který uvádí, že ekologický přístup se zaměřuje na kontakty a vztahy jedinců v jejich prostředí, mezi kterými dochází k vzájemnému ovlivňování. Za důležité je autorem považováno zaměřit se na zmocňování klienta, pomocí hledání silných stránek člověka, aby si zvládl pomoci sám. Klient je brán jako partner sociálního pracovníka.

Sociální práce podle Matouška (2022) podporuje řešení problémů mezilidských vztahů, sociální změnu, osvobození a posílení lidí za účelem dosažení naplnění jejich osobního blaha. O „naplňování“ blaha píší ve své publikaci i Colnar et al. (2019), kteří tvrdí, že sociální práce je velice důležitá z hlediska svého poslání upevňovat blaho člověka a pomáhá všem lidem uspokojovat jejich základní potřeby.

Elichová (2017) popisuje, jaký by podle ní měl mít člověk předpoklad k vykonávání sociální práce: *„Zcela nepochybným předpokladem pro výkon sociální práce je ochota být zde pro druhé, ochota k pomoci druhým, stejně však k sociální práci patří i reflexe a rozhodování, které v praxi musí provádět sám sociální pracovník.*“ Pilát (2020) charakterizuje cíl sociálního pracovníka jako *„zmíněnní, řešení a možné následné vyřešení sociálně patologických jevů ve společnosti prostřednictvím dostupných služeb“*

Na závěr lze říci, že sociální práce se orientuje zejména na podporu klientů (jednotlivců, skupin, rodin, komunit) při zvládání jejich vzniklé nepříznivé sociální situace, která se vyznačuje určitými rysy (Pilát 2020):

- jedinečnost – ke každému klientovi zaujmout specifický přístup
- komplexnost – každá situace má mnoho hledisek, které vyžadují řešení z různých pohledů a je důležité brát v potaz pohledy právního, ekonomického, pedagogického charakteru apod. (Pilát 2020).

1.1.2 Charakteristika sociálních služeb

Sociální práce se realizuje v prostředí sociálních služeb. Ministerstvo práce a sociálních věcí (2019) (dále jen MPSV) představuje cíle sociálních služeb, kterými jsou:

- zachovávání lidské důstojnosti klientů,
- vycházení z individuálních potřeb klientů,
- rozvíjení schopností klientů,

- zlepšení či zachování soběstačnosti klientů,
- poskytování služeb v nejlepším zájmu klientů a v patřičné kvalitě (MPSV, 2019).

Molek (2019, s. 8) popisuje sociální služby jako „*činnost (soubor činností) jejímž cílem je pomoci člověku řešit jeho nepříznivou sociální situaci. Nepříznivou sociální situaci se rozumí oslabení nebo ztráta schopnosti řešit vzniklou situaci tak, aby toto řešení podporovalo sociální začlenění a ochranu před sociálním vyloučením*“. Podobně i MPSV (2009) definuje sociální služby, a to jako souhrn odborných činností, spočívající v pomoci řešit klientovu nastalou nepříznivou sociální situaci a také vysvětluje, že existuje mnoho příčin nepříznivých sociálních situací, proto i škála druhů sociálních služeb je velmi rozsáhlá a konkrétně zaměřená na specifickou skupinu klientů.

Wollmann a Schroter (2019) vyjadřují fakt, že sociální služby jsou v různých zemích alternativně pojímány a to tak, že například v jedné zemi může být určitá sociální služba součástí sociálních služeb, zatímco v jiné zemi může být součástí zdravotnických služeb.

Hrozenková a Dvořáčková (2013) hovoří ve své knize o cíli sociálních služeb, který podle autorek musí zajistit takovou míru podpory, která směřuje k důstojnému a samostatnému životu. Autorky také zastávají názor, že sociální služby se mají klást důraz na: „*individuální potřeby klienta a zachování lidských práv*.“ (Hrozenková a Dvořáčková 2013).

Dle Dukové a kol. (2013) je jednoznačně prostřednictvím sociálních služeb je zabezpečena pomoc při zajišťování chodu domácnosti, ošetřování, pomoc s výchovou, zajištění stravování, pomoc při péči o vlastní osobu, pomoc při prosazování práv a zájmů, zajištění ubytování, socioterapie a psychoterapie, zprostředkování kontaktu se společenským prostředím (Duková a kol. 2013). V souvislosti se sociálními službami Kozlová (2005) píše, že bez fungování sociálních služeb by se početná část občanů nebyla schopna podílet na všech aspektech života společnosti a současně by docházelo k znemožnění uplatnění občanských a lidských práv a následně vedlo k sociálnímu vyloučení.

Často zmiňovaným problémem poskytovatelů sociálních služeb je vysoká míra administrativy, o čemž hovoří i Pospíšil (2015), který v Národní strategii rozvoje sociálních služeb 2016-2025 ve svých opatřeních navrhuje odstranit duplicitní vykazování a snížení administrativní zátěže.

Autoři Nilsson a Landstedt (2022) hovoří ve svém výzkumném článku ve spojitosti se sociálními službami o důvěře, která je podle autorů nezbytnou součástí jakéhokoli typu vztahu, ať už mezi jednotlivci, mezi jednotlivcem a organizací nebo mezi jednotlivcem a vládou. Důvěra je životně důležitou součástí sociálního kapitálu, a dokonce předpokladem pro správné fungování společnosti. V důsledku toho se důvěra rozšiřuje nad rámec mezilidských vztahů a zahrnuje vztahy uvnitř a mezi všemi úrovněmi společnosti, včetně veřejné správy a sociálních služeb. Důvěra ve veřejnou správu, zejména v sociální služby, je klíčová pro její legitimitu. Posláním sociálních služeb je pomáhat zranitelným osobám a úspěšná sociální práce je vysoce závislá na konstruktivních aliancích s klienty. Pokud se jednotlivci zdrží oslovení sociálních služeb kvůli nedůvěře, může to pro ně vést k negativním důsledkům. Taktéž Legood et al. (2017) píší ve svém článku o tom, že nedůvěra může vytvářet problémy pro sociální pracovníky, včetně sníženého statusu profese, sníženého sebevědomí, pokles morálky v rámci pracovní síly a osobního stigmatu kvůli profesi sociálního pracovníka. Nedůvěra veřejnosti může také snížit pravděpodobnost, že programy sociálních služeb získají podporu a zkomplikovat tak třeba i nábor nových zaměstnanců (Legood et al., 2017). Důvěra je podle autorů Beddoe et al. (2019) navíc základní podmínkou pro to, aby sociální pracovníci získali profesní mandát, a to nejen ve vztahu k veřejnosti, ale i ve vztahu k ostatním odborníkům.

1.1.3 Druhy sociálních služeb

Právní úprava sociálních služeb se řídí zákonem číslo 108/2006 Sb., o sociálních službách a také vyhláškou č. 505/2006 Sb. Na základě této vyhlášky se provádí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Do sociálních služeb patří služby sociální péče, služby sociální prevence a sociální poradenství. Sociální služby mohou být poskytovány jako služby ambulantní, terénní a pobytové. První zmíněné ambulantní služby, jsou služby, do kterých klient sám dochází. Terénní služby jsou poskytovány „venku v terénu“ v tzv. v přirozeném prostředí klienta. Pobytovými službami rozumíme

služby, které poskytují ubytování v sociálních zařízeních. (Zákon č. 108/2006 Sb. o sociálních službách)

Zákon číslo 108/2006 Sb., o sociálních službách, v platném znění, dělí **sociální poradenství** na základní poradenství a odborné poradenství. Základní sociální poradenství poskytuje každý poskytovatel sociálních služeb. Základní sociální poradenství poskytuje osobám informace, které pomáhají v řešení jejich nepříznivé životní situaci. Odborné poradenství je specifictější a orientuje se na jednotlivé cílové skupiny jakými jsou například osoby se zdravotním postižením, senioři, rodiny, oběti trestných činů a oběti domácího násilí apod. Součástí odborného poradenství je také poskytnutí pomoci při vyřizování osobních záležitostí, uplatňování práv a oprávněných zájmů.

Zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v platném znění, popisuje služby **sociální péče** jako služby, které pomáhají osobám zajistit fyzickou a psychickou soběstačnost s cílem podpoření jejich života v přirozeném sociálním prostředí a dávají jim tak možnost, co nejširšího možného zapojení do běžného života společnosti. V případě, kdy toto zabraňuje zdravotní nebo psychický stav osoby, je nutné pomoci zajistit důstojné zacházení i prostředí pro tyto typy osob.

Mezi služby sociální péče patří:

- průvodcovské a předčitatelské služby
- tísňová péče
- pečovatelská služba
- osobní asistence
- podpora samostatného bydlení
- chráněné bydlení
- centra denních služeb
- odlehčovací služby
- domovy pro seniory, domovy se zvláštním režimem
- domovy pro osoby se zdravotním postižením
- sociální služby poskytované ve zdravotnických zařízeních lůžkové péče
- denní a týdenní stacionáře

Zákon číslo 108/2006 Sb., o sociálních službách specifikuje **služby sociální prevence**, které mají za primární cíl zabránit sociálnímu vyloučení osob a překonání jejich nepříznivé sociální situace. Dalším cílem služeb sociální prevence je chránit společnost před vznikem a šířením nežádoucích společenských jevů.

Mezi služby sociální péče patří

- raná péče
- služby následné péče
- telefonické krizové pomoci
- tlumočnické služby
- azylové domy
- domy na půl cesty
- kontaktní centra
- intervenční centra a krizová pomoc
- sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi
- sociálně aktivizační služby pro seniory a osoby se zdravotním postižením
- noclehárny
- nízkoprahová denní centra a nízkoprahová zařízení pro děti a mládež
- tlumočnické služby
- sociálně terapeutické dílny a terapeutické komunity
- terénní programy a sociální rehabilitace

1.1.4 Management v sociální oblasti

Hlavním úkolem managementu je zabezpečení koordinace a efektivního využívání dostupných zdrojů organizace při plnění vytyčených cílů, včetně vytvoření podmínek a předpokladů potřebných ke splnění těchto cílů (Molek, 2019).

Každá organizace podle Molka (2019) potřebuje k dosažení vytyčených cílů určité zdroje, kterými jsou:

- finanční zdroje (prostředky na financování investic a provozu),
- lidské zdroje (počet a struktura pracovníků),
- materiální zdroje (budovy, stroje, zařízení, materiály),
- informační zdroje (o stavu a vývoji organizace a jejího okolí).

Hálek (2017, s. 21) sjednocuje definice managementu jako „*ucelený soubor ověřených přístupů, názorů, zkušeností, doporučení a metod, kterou vedoucí pracovníci (tj. manažeři) užívají k zvládnutí specifických činností (tj. manažerských funkcí), jež jsou nezbytné k dosažení soustavy podnikatelských cílů organizace, včetně její prosperity*“ Hálek (2017) ve své knize ukazuje na rozlišný úhel pohledu, zda je management vědou nebo uměním. Sám autor ho vidí spíše jako umění, stejně jako například lékařství. Také upozorňuje na manažery, kteří mohou lépe pracovat, pokud jsou schopni používat znalosti managementu, které vycházejí z vědy. Autor zdůrazňuje, že manažeři mohou pracovat lépe, pokud používají systematické znalosti managementu, které vycházejí z vědy a považuje management jako koexistenci umění a vědy (Hálek, 2017).

Pojem management v sociální oblasti v České republice není podle Matouška (2013) moc rozšířen. Oblast managementu sociální práce obsahuje rozdílný soubor institucí, tím jsou myšleny organizace zřizované obcemi, organizace zřizované neziskovým sektorem a státní správou. Tato struktura subjektů, které působí v sociálním sektoru si vyžaduje k potřebám a možnostem managementu rozdílný přístup. Sociální práce je prostředkem změny v životě člověka a je možné použít management jako nástroj, který umožní organizacím se zaměřit na kvalitní odbornou práci ve prospěch klientů (Matoušek, 2013).

Zhang et al. (2019) ve svém článku tvrdí, že řízení je nezbytnou perspektivou řízení v sociální oblasti, a navíc má zásadní roli v oblastech, kde teprve dochází k rozvoji sociální práce jako profese (Zhang et al., 2019).

Sociální organizace čelí podle Yaari et al. (2020) neustálému konfliktu mezi potřebou vytvářet zisk a potřebou podporovat sociální cíle. Manažeři sociálních podniků musí projevit kreativitu a inovaci při navigaci mezi dvěma protichůdnými směry – vytvářením zisku a podporou blahobytu. Podle názoru Yaari et al. (2020) hrají schopnosti a styl řízení rozhodující roli při utváření organizace a ovlivňují její schopnost vytvářet "sdílenou hodnotu". Zakladatelé a vrcholový management formují organizační identitu a organizační kulturu a definují úspěch organizace (Yaari et al., 2020).

Battilana (2018) se zaměřuje na jedinečné problémy, kterým čelí sociální organizace. V rámci organizace může existovat tzv. hybridní identita (organizace zaměřená na sociální

sféru s účelem dosažení obchodního zisku), která může být zdrojem konfliktů, a dokonce vést ke konkurenci mezi členy organizace, zejména pokud existují rozdíly v názorech na význam obchodních versus sociálních cílů. Uvnitř hybridní organizace pomáhají překonat jejich jedinečné výzvy čtyři hlavní prvky:

- definování sociálních a obchodních cílů,
- strukturování aktivit, které tyto cíle podporují,
- výběr zaměstnanců,
- podpora socializačních procesů nových pracovníků prostřednictvím školení, odměňování a vytváření neformálních interakcí mezi různými profily pracovníků (Battilana, 2018)

Battilana (2018) ve svém článku tvrdí, že tyto směry formují organizační kulturu, která vede k požadovanému chování v sociální organizaci.

Parrish (2018) představuje praxi založenou na důkazech tzv. Evidence-Based Practice (dále jen EBP), který byla původně definována na konci 90. let jako svědomité, explicitní a uvážlivé používání současných nejlepších důkazů při rozhodování o péči jednotlivce a integrace nejlepších výzkumných důkazů s odborností a klientskými hodnotami. Jako takový je to rozhodovací proces pro praxi, který zahrnuje následujících pět kroků: formulování praktické otázky, na kterou lze odpovědět; hledání nejlepších výzkumných důkazů; kritické hodnocení důkazů výzkumu z hlediska jejich platnosti a použitelnosti; provádění rozhodnutí o praxi po integraci důkazů z výzkumu s charakteristikami, preferencemi a hodnotami klienta; a vyhodnocení výsledku. Implementace tohoto přístupu je na zvážení managementu každé organizace, avšak tam kde EBP funguje jsou slyšet dobré ohlasy v souvislosti s úspěšností pomoci klientům (Parrish, 2018).

Spensberger et al. (2020) ve svém článku tvrdí, že výzkum v různých profesích poukázal na obtížnost implementace EBP kvůli četným překážkám. Mohou chybět dovednosti a znalosti, dále může existovat nedostatečná příprava na používání EBP, špatný trénink, negativní postoje a pohledy na EBP. Proto mohou být sociální pracovníci špatně připraveni na použití procesu EBP. Je důležité identifikovat účinné vzdělávací intervence, které pomohou studentům a praktikům získat a používat související znalosti a dovednosti, pro zvýšení úspěšnosti v pomoci klientům. Zásadním

krokem v rámci EBP je důsledná výuka EBP napříč učebními osnovami, která může studenty vybavit následujícími cennými dovednostmi: kritické myšlení, zvážení nejlepšího dostupného výzkumu v kontextu klientských preferencí, hodnot a kultury, kritické hodnocení různých druhů vysoce kvalitního výzkumu pro zodpovězení všech druhů otázek EBP (např. efektivita, obecná znalost populace klientů, efektivní hodnocení) a dovednostmi související s praxí; společné rozhodování, kulturní citlivost a dovednosti vyhodnocovat praktická rozhodnutí a podle potřeby zlepšovat průběh intervence (Spensberger et al., 2020).

1.2 Vhled do policejní profese

Policie působí v každém modernějším státě velmi podobně a problematika policejní profese je v každé zemi podobná. V kapitole přiblížím samotnou policejní práci včetně problematiky této profese a také se zaměřím na fungování samotné Policie České republiky, kterou detailněji popíšu.

Policejní složky plní v moderních demokratických společnostech životně důležitou roli a snadný přístup k jejich službám je nezbytnou součástí fungujícího práva a pořádku (Stassen a Ceccato, 2021).

McGregor (2021) ve svém článku popisuje policii jako instituci, která může mít formu místní, regionální nebo celostátní. Policejní služby jsou financovány vládními orgány a policisté jsou finančně hodnoceni na základě strukturovaných hodnot a platové třídy a odměňují své členy povýšením a zvyšováním platů. Autor mluví ve svém článku o charakteristice policejní práce a tvrdí, že policejní praxe je charakterizována hrdinským bojem, prací na hraně života a osobních obětí (McGregor, 2021).

Zajímavý pohled na policejní profesi nabízí autoři Al Manhali et al. (2022), kteří považují za důležité udržovat dobrý vztah s veřejností, protože policie je veřejnost a veřejnost je policie, přičemž policie je pouze veřejnost, která je placena za to, aby se na plný úvazek věnovala povinnostem, které jsou uloženy každému občanovi v zájmu blaha a existence společnosti.

Cox et al. (2023) ve své knize uvádějí, že i v nejzákladnější podobě je policie obtížným a složitým povoláním. Pokud člověk nebyl policistou, je obtížné plně porozumět výzvam, kterým dnešní policisté čelí. Termín strážce zákona popisuje velmi málo toho,

co policisté skutečně dělají. Policie je především poskytovatelem služeb. Mezi služby, které poskytují, patří vymáhání práva, udržování pořádku a prevence kriminality. Policisté jsou dnes pod stále větším dohledem veřejnosti a aktivity policie v oblasti vymáhání práva bývají mediálně viditelnější a zajímavé pro širokou veřejnost. Akce, které policista podnikne, mohou zachránit život nebo způsobit řadu trvalých katastrofických následků. Ačkoli většina policistů vykonává své povinnosti čestně, eticky a profesionálně, jednání jediného policisty může profesi pošpinit (Cox et al., 2023).

Papazoglou a Tuttle (2018) zmiňují stres a trauma, které zažívají policisté při plnění služebních povinností, tyto mohou mít negativní dopad na zdraví a pohodu policistů. Psychologická podpora je nezbytná k tomu, aby si policisté udrželi psychickou pohodu a účinně plnili své povinnosti. Policisté jsou však často skeptičtí k vyhledání psychologické podpory. Důvody takové skepse jsou různé. Konkrétně se policisté mohou domnívat, že kliničtí lékaři nerozumí policejní práci. Důvody takové skepse jsou různé. Konkrétně se policisté mohou domnívat, že kliničtí lékaři nerozumí policejní práci (Papazoglou a Tuttle, 2018).

O'Connor et al. (2022) se zabývají ve svém výzkumném článku stále přibývajícím administrativou a shromažďováním dat policejními orgány zejména ve státě Kanada, ale také uvádí fakt, že se jedná o celosvětovou činnost orgánů policie, nejen v Kanadě. Shromažďování různých druhů údajů policejními orgány se stále více stává klíčovým aspektem každodenní policejní práce. Výsledkem je, že policisté tráví velké množství svého času dokumentováním své práce (např. psaním zpráv) a zadáváním dat do počítačových databází. Na stejné téma se zaměřují ve své publikaci i Dencik et al. (2018), kteří píšou o nadměrném, přibývajícím shromažďování dat, včetně stoupající administrativní činnosti policejních orgánů ve Spojeném království. Obrovské shromažďování dat a nadměrná administrativa je kontraproduktivní jak z hlediska nákladů, tak i analytického zpracování a zpomalení činnosti policejních orgánů (Dencik et al., 2018).

Jako příslušník Policie České republiky musím ze své praxe potvrdit tvrzení, která jsou uvedena ve výše uvedených citovaných článcích. Policie České republiky by měla být flexibilním orgánem, přičemž stále přibývajícím administrativou naopak tento důležitý orgán zpomaluje.

Burchell et al. (2022) zmiňují problematiku policejní práce z pohledu posttraumatické stresové poruchy, syndromu vyhoření a sekundárního traumatického stresu. Autoři poukazují na původce výše uvedených duševních poruch, za které považují velkou psychickou zátěž policistů při výkonu služby, dlouhou pracovní dobu a tlak vedoucích pracovníků. O této problematice ve svém článku hovoří i Brewin et al. (2022), kteří poukazují na znepokojivě vysoký výskyt posttraumatické stresové poruchy ve službě policistů ve Velké Británii, který je řádově 20 % z celkového počtu policejních příslušníků. Tyto poruchy jsou nejen významným zdrojem špatného duševního zdraví a utrpení policistů a jejich rodin, ale jsou také hrozbou pro kvalitu a výkon policejní profese. Ať už se jedná o poruchy chování nebo poruchy v oblasti kognitivních funkcí, nezpracované trauma nevyhnutelně ztěžuje policii dosažení cílů v oblasti vyšetřování a prevence trestné činnosti nebo zlepšení vztahů s širokou veřejností. Autoři se shodují na důležitosti zavedení preventivních programů, které v současné době neexistují v žádné formě v žádném policejním sboru ve světě. Burchell et al. (2022) i Brewin et al. (2022) vidí potenciál preventivních programů spočívající v pravidelném školení policistů.

Zajímavý pohled pro zdokonalování policejního orgánu z pohledu vzdělávání představili finští policejní odborníci Myllylä et al. (2017), kteří ve svém článku zdůrazňují, že sociální kontext a operační prostředí policie se ve světě výrazně změnily. Tato změna si v poslední době vyžádala restrukturalizaci finského policejního vzdělávání. Reforma vychází z přesvědčení, že vyšší úroveň vzdělání a větší zaměření na výzkum povedou k lepším odborným dovednostem a lepší schopnosti vykonávat pracovní výkon. Některé policejní organizace mají dlouholeté zkušenosti s vysokoškolským vzděláním v oblasti policie, např. ve Spojených státech a Austrálii. Policejní práce se diverzifikovala a stala se komplikovanější. Mnoho současných hrozeb je přeshraniční povahy a vyžaduje nové typy dovedností, a proto se snaží policie vyvíjet stále nové strategie, aby na tyto hrozby dokázala reagovat. Vysokoškolské vzdělávání je skutečně považováno za užitečný nástroj k usnadnění společenských změn ve veřejném sektoru, včetně policie. Vyšší policejní vzdělávání má klíčovou úlohu při podpoře reakce policie na společenský vývoj například policejní práce založená na zpravodajských informacích, komunitní policie, schopnost policie setkávat se s menšinami a nové způsoby policejní práce obecně. Vyšší nároky na vzdělávání policistů souvisí s i pozitivnější vnímáním policie ve smyslu větší důvěry veřejnosti a také vidinu profesionalitu policejního sboru. Finské výsledky mohou být cenné pro další země,

které uvažují o podobném procesu v policejním vzdělávání nebo jej podstupují (Myllylä et al., 2017).

1.2.1 Definice Policie České republiky

Policie České republiky je bezpečnostní sbor sloužící veřejnosti a působící na celém území České republiky, jehož heslem je „pomáhat a chránit. Jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Policie České republiky je zřízena zákonem České národní rady, kdy jedná se o zákon č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky. Tento zákon byl později nahrazen zákonem č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, který nabyl právní účinnosti dne 1. ledna 2009. V čele Policie České republiky stojí policejní prezident a jediný orgán, který je nadřízen policii je ministerstvo vnitra v čele s ministrem vnitra. Ministerstvo vnitra vytváří podmínky pro plnění úkolů policie a zajišťuje přímý kontakt mezi orgánem policie a státem. „Obecně platí, že ministerstvo vnitra je vůči policii ve dvojím postavení: a) v postavení řídicího orgánu vnitřní správy resortu, b) v postavení ústředního orgánu státní správy.“ Policie České republiky vymezuje své aktivity výhradně na území České republiky a působení mimo hranice státu je výjimečně povoleno na základě příslušných právních předpisů (Policie České republiky, 2017, s. 39).

Mareš (2019, s. 48) ve svém komentáři píše o zodpovědnosti včetně kompetence policie, která vychází z Ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, kdy v tomto zákoně je stanovena základní povinnost státu, která je definována jako „zajištění svrchovanosti a územní celistvosti České republiky, ochrana jejích demokratických základů a ochrana životů, zdraví a majetkových hodnot.“ Tyto povinnosti týkající se ochrany mají za úkol ozbrojené síly, ozbrojené bezpečnostní sbory, záchranné sbory a havarijní služby. Rozsah úkolů, přípravu, právní závazky jejich příslušníků a organizaci stanovuje zákon (Mareš, 2019).

Šteinbach (2019) zmiňuje, že bezpečnostní sbor je termín, který nahradil dřívější termín „ozbrojený sbor“. Termín „ozbrojený sbor“ vystihuje skutečnost, že policisté používají služební střelné zbraně, kdy na jejich držení a užívání v rámci služby nebo služebního úkolu se nevztahuje civilní právní úprava.

1.2.2 *Popis základních činností Policie České republiky*

Dle Porady a Holcra (2011) je Policie České republiky ozbrojená bezpečnostní složka, která je garantem zajištění vnitřní bezpečnosti státu. Podobně i Balabán a Pernica (2015) definují Policii České republiky jako bezpečnostní sbor, jehož náplní jsou rozmanité a rozsáhlé činnosti, spočívající v preventivním a represivním působení. Cílem preventivních a represivních činností je předcházet protiprávním činnostem a potlačení či úplná eliminace již vzniklých protiprávních činností (Balabán a Pernica, 2015). Publikace Policie České republiky (2017) vydaná policejním prezidiem uvádí, že jde o nejpočetnější bezpečnostní sbor Českého republiky, jehož vedení je vykonáváno prostřednictvím policejního prezidenta sídlícího na policejním prezidiu. Hierarchicky jsou pod policejním prezidiem tzv. útvary s celostátní působností mezi které patří:

- kriminalistický ústav Praha
- národní protidrogová centrála SKPV
- letecká služba
- pyrotechnická služba
- ředitelství služby cizinecké policie
- úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu SKPV
- národní centrála proti organizovanému zločinu SKPV
- ochranná služba Policie ČR
- útvar pro ochranu prezidenta ČR
- útvar rychlého nasazení
- útvar speciálních činností SKPV
- útvar zvláštních činností SKPV
- útvar policejního vzdělávání a služební přípravy

Policie České republiky (2017) dále představuje skutečnost, že každý kraj má krajské ředitelství policie v čele s krajským ředitelem, které organizuje, koordinuje a kontroluje aktivity a působení jednotlivých podřízených útvarů na vymezeném území daného kraje. Dále jsou kraje rozčleněny na okresy, které vedou a řídí tzv. územní odbory, které přímo řídí nejzákladnější útvary jako například obvodní oddělení, oddělení okresní dopravní policie, oddělení okresní služby kriminální policie a vyšetřování a oddělení služby pro zbraně a bezpečnostní materiál. Publikace Policie České republiky (2017) popisuje vznik služebního poměru, kde musí každý nový uchazeč úspěšně projít

zdravotní prohlídkou, psychotesty a posouzením fyzické způsobilosti. Podmínkou pro přijetí je splnění všech těchto tří vstupních prověrek. Podmínkou vzniku služebního poměru každého policisty je složení služebního slibu a po dobu trvání služebního poměru se musí policista chovat dle etického kodexu policie České republiky (Policie České republiky, 2017).

1.2.3 *Management v oblasti policie*

Policie se mění stejně jako doba, ve které žijeme, toto má za následek centralizaci, úsporná opatření, zaměření na snižování kriminality, politický tlak na policii a zúžení policejních mandátů. Vyšší standardy odpovědnosti a rostoucí očekávání veřejnosti vyvinuly značný tlak na policejní manažery. Musí vyrovnávat různé požadavky zevnitř své organizace, ale také vnější požadavky týkající se veřejnosti. Manažeři policie musí plnit provozní a administrativní povinnosti při řízení změn a také pracovní síly (Hoggett et al., 2019).

Dle Tomka (2019) management Policie České republiky má víceméně vojenský způsob řízení organizace, charakteristický velkou mírou centralizace, vymezenými vztahy nadřízených a podřízených, kázeňské pravomoci a odpovědnosti určené vedoucím zaměstnancům. Nastavení řízení uvnitř policie funguje na principu velení s velitelskými pravomocemi a odpovědnostmi. Služební poměr má určitá specifika, která se projevují i v právní úpravě v tzv. služební kázni a možnost udělovat odměny a ukládat tresty. Stejně tak autor zmiňuje, že zvláštní povaha řízení ve věcech služebního poměru nabízí funkcionářům různá zákonná zmocnění. Například v případě, kdy se policista dopustí protiprávního jednání a vzniká tak trestněprávní odpovědnost, při které lze využít ustanovení o trestných činech vojenských. V této souvislosti se používá právní odpovědnost trestněprávní a odpovědnost disciplinární. Policejní práce je vysoce psychicky, fyzicky náročná a jsou kladeny i vysoké zdravotní nároky na její příslušníky. Každý policista pracuje v proměnlivém prostředí s vysokou mírou rizika. Z výše uvedených důvodů je organizace policie specifická a právní vztahy uvnitř organizace jsou odlišné než u klasického smluvního pracovněprávního vztahu. V tomto kontextu jde o služební poměr, který se opírá o zákon číslo 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. V tomto zákoně je uvedeno, že služební poměr je právní vztah, v němž příslušníci vykonávají službu pro stát, načež je zdůrazněno, že jde o vztah státně-služební a je výslovně stanoveno, že příslušník policie je ve služebním

poměru k České republice. Vznik, změna a zánik služebního poměru je specifický, protože je charakterizován použitím formy jednostranného správního aktu služebního funkcionáře, kterému je zákonem svěřena pravomoc rozhodovat a jednat v řízení o povinnostech a právech příslušníků policie. Policie České republiky vyžaduje cílené, koordinované, plánovité, komplexní a zároveň specifické řízení z důvodu proměnlivosti plněných úkolů policie, značného rozsahu oprávnění, práv, povinností policistů a jejich odlišném právním postavení (Tomek, 2019).

Bartošová (2005) zmiňuje, že nejen vedoucí policisté, ti, kteří jsou profesně manažery, mají kompetence řídit. Vedoucí policisté uvnitř svých organizačních článků mohou přímo pověřit určité policisty k plnění různých úkolů vyplývajících z konkrétních druhů činností konkrétního útvaru. Autorka Bartošová (2005) vystihuje řízení policejních činností, které podle ní probíhá „*v podmínkách vysoké informační neurčitosti, proměnlivém okolí s vysokou mírou nejistoty. I když míra nejistoty může být plánovaná a co nejvíce redukována, nikdy není nouze o nepředvídané události a neočekávané problémy. Stav nejistoty je permanentním stavem policejního manažera. Musí se na něj adaptovat a být připraven realizovat manažerské funkce v každých podmínkách, protože je to součástí jeho profese.*“ (Bartošová, 2005, s. 13).

Manažerskou práci lze obecně vnímat jako náročnou a podléhající očekáváním a tlakům na výkon. Management u policie zahrnuje nejistotu a nepředvídané události, které způsobují hektické tempo řízení daného článku potažmo celé policie a proto, jedna z nejdůležitějších lekcí, které se policejní manažeři učí, je, že řízení bolí, protože politika je všude včetně policejních složek a nejvyšší policejní manažeři jsou veřejné osobnosti (Karp et al., 2018).

Spasić (2020) píše o konceptu policejní práce založené na důkazech, jako o relativně novém přístupu k policejní práci, který byl inspirován širším hnutím založeným na pojmu "praxe založená na důkazech". Po celém světě byly založeny asociace (tzv. společnosti), aby podpořily myšlenku policejní práce založené na důkazech, která provádí a šíří policejní výzkum. Záměrem akademické a odborné komunity je vytvořit znalostní základnu, která bude pomáhat policii při rozhodování o implementaci konkrétních strategií a taktik za účelem dosažení požadovaného cíle. Z dříve provedeného průzkumu mezi policisty a policejními pedagogy z těchto oblastí navzdory současné aktuálnosti této problematiky vyplynulo, že velká část z nich si výše uvedený

pojem dosud neuvědomuje. Taktéž Pepper et al. (2020) píše o možnosti zavedení Evidence-Based Policing (dále jen EBP) v policejních složkách v Evropě a považují tuto metodu jako nezbytnou pro další vývoj policejního orgánu ve smyslu příležitosti ke zlepšení účinnosti, efektivity a neustálého rozvoje služby. Dále by EBP vedlo dle autorů ke snížení škodlivého nebo plýtvavého dopadu neefektivních intervencí, které spotřebovávají omezené finanční prostředky. Přijetí EBP neboli policejní práce založené na důkazech by dle autorů posílila schopnost policejních služeb ve všech evropských státech (Pepper et al., 2020). Dle autorů Brown et al. (2018) je v rámci EBP důležité rozlišovat policii ve dvou rovinách. V první jako společenskou instituci, která přijímá prvky legitimacy, důvěry, odpovědnosti a bezúhonnosti. Ve druhé rovině jako soubor policejních procesů ve smyslu řízení zdrojů, uspokojivých pracovních podmínek pracovníků a provozních postupů. Takové rozlišení musí být začleněno do rámce EBP. Autoři poukazují provázanost EBP a Evidence Based Management (dále jen EBM), kdy rámci policejních orgánů jdou tyto přístupy ruku v ruce jako prostředek modernizace policie (Brown et al., 2018).

Dalšího rozšíření přístupu založeného na důkazech by podle Pease (2019) bylo možné dosáhnout výraznějším zahrnutím managementu založeného na důkazech, protože management založený na důkazech neboli EBM se opírá o vyhodnocené externí důkazy, zkušenosti a úsudek odborníků, kontext a vstupy zainteresovaných stran. Rynes a Bartunek (2017) popisují některé oblasti zájmu výzkumníků managementu založeného na důkazech. Patří mezi ně zvyšování produktivity, znalostí, rozvoje, dále čerpání z manažerských teorií a směsí systematických přehledů (Rynes a Bartunek, 2017).

Autoři Gundhus et al. (2022) zmiňují zavedení policejní práce založené na zpravodajských informacích v rámci norské policie prostřednictvím celkové digitalizace jako důležitého nástroje pro zavedení tohoto modelu do praxe. Cílem policejní práce založené na zpravodajských informacích je přenést rozhodnutí z jednotlivých policistů na vedení za účelem větší profesionalizace a správnosti rozhodování norského policejního sboru. Tento model je prezentován jako „inteligentní manažerství“ s novými funkcemi, rolemi a novou organizací znalostní práce. Intelligence má být využívána tak, aby se zlepšila rozhodování manažerů s tím, že rozhodovací pravomoc jednotlivce je omezena. Tento manažerský a systémový přístup k policejní práci nově definuje úkoly

policie v první linii: například v ohledu získaných dat pro policejní vyšetřovatele, přidělení úkolů z operačního velitelského centra, vyšší využívání sběru a uchovávání informací pomocí počítačů – tedy odstup od papírové podoby uchovávání různých administrativních dokumentů (Gundhus et al., 2022).

1.3 Spolupráce mezi sociálními službami a Policií České republiky

Policie České republiky může spolupracovat s jakoukoli sociální službou, kde dojde k protiprávnímu jednání. Prvotní oznámení o protiprávním jednání přijímají prostřednictvím linky 158 tzv. operační střediska Policie České republiky, z kterého operační důstojník následně dle místa oznámení vysílá hlídku z místně příslušného oddělení, zejména obvodního oddělení a v případě závažnějších trestných činů jsou nasazeni pracovníci kriminální služby a vyšetřování. Primárně se jedná o majetkovou a násilnou trestnou činnost. Zapojena může být i cizinecká policie, například v případě, kdy cizinec, který je v pátrání z důvodu pohřešování nebo páchání protiprávní činnosti, se nachází v nějakém pobytovém zařízení sociálních služeb.

V této kapitole přiblížím v obecné rovině, jaké sociální služby a také jakým způsobem spolupracují s Policií České republiky. Nejčastěji Policie České republiky spolupracuje s odborem sociálně-právní ochrany dětí, probační a mediační službou a intervenčními centry. Tato kooperace mezi vybranými sociálními službami a Policií České republiky je explicitně zakotvena v zákonech, které budou v následujících kapitolách zmíněny. V závěru kapitoly představím spolupráci sociálních služeb a policie v zahraničí.

1.3.1 Spolupráce mezi Policií ČR a orgánem sociálně-právní ochrany dětí

Orgán sociálně-právní ochrany dětí je v rámci veřejné správy jediným orgánem, jehož hlavním subjektem je nezletilé dítě. Orgánem, který je nadřazený orgánu sociálně-právní ochrany dětí je Ministerstvo práce a sociálních věcí (Kahoun, 2007).

Spolupráce mezi orgánem Policie České republiky a OSPOD dětí je upravena dvěma zákony. Prvním z nich je zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, konkrétně jde o § 14 tohoto zákona, na základě kterého orgán policie při výkonu své činnosti a při plnění svých úkolů spolupracuje s dalšími subjekty, mezi které patří i orgány veřejné správy, například orgány působící na úseku sociálně-právní ochrany dětí (Zákon č. 273/2008 Sb.). Dalším zákonným ustanovením týkající se výše uvedené spolupráce je §

10 odstavce 4 zákona č. 359/1999 Sb., o Sociálně-právní ochraně dětí, kde je uvedeno, že každý státní orgán na základě zjištěných skutečností má za povinnost oznámit bez zbytečného odkladu příslušnému orgánu sociálně-právní ochrany dětí každé nezletilé dítě, jehož zájmy či práva by mohly být ohroženy (Zákon č. 359/1999).

Spolupráce Policie České republiky s orgány působící na úseku sociálně-právní ochrany dětí je upravena také interně závazným pokynem policejního prezidenta č. 167/2010, který se soustřeďuje na předávání informací Policií České republiky pro účely činnosti OSPOD. Výše uvedený pokyn policejního prezidenta upravuje činnost při vyhledávání, vyšetřování a dokumentování protiprávního jednání, se kterým se dostalo do kontaktu nezletilé dítě ať už v postavení oběti, pachatele nebo svědka (ZPPP č. 167/2010).

Dalším zákonem týkající se mládeže, je zákon č. 218/2003 Sb., o soudnictví ve věcech mládeže, ve kterém je uvedeno, že policejní orgán je povinen spolupracovat s územně příslušným OSPOD v případě, kdy je vyšetřováno nezletilé dítě ve spojitosti s protiprávním jednáním. V trestním řízení policejní orgán postupuje v rámci trestního řádu, přičemž je povinen informovat místně příslušný orgán sociálně-právní ochrany dětí o zahájení trestního stíhání nezletilého dítěte (Zákon č. 218/2003 Sb.).

OSPOD je povinen poskytnout orgánům činným v trestním řízení, kam patří i Policie České republiky, údaje, které jsou potřebné pro trestní řízení (Kahoun, 2007).

Poslední právní úpravou spolupráce Policie České republiky a OSPOD je zákon č. 500/2004 Sb., Správní řád. Oba zmíněné orgány vedou v mnoha případech správní řízení, ve kterém jsou povinni se řídit tímto zákonem. Obligatorní právo být účastníkem správního řízení má každé nezletilé dítě, kterého se řízení bezprostředně týká. V souvislosti se správním řízením, může orgán státní správy, který vede správní řízení, tedy i orgán sociálně-právní ochrany dětí požádat na základě ustanovení § 135 správního řádu požádat o součinnost. Zároveň podle ustanovení § 60 správního řádu může být také Policie České republiky požádána o předvedení účastníka nebo svědka, který je účastníkem daného správního řízení, pokud se bez omluvy nebo dostatečných důvodů a po předchozím předvolání ke správnímu řízení nedostaví (Zákon č. 500/2004 Sb.).

Ze své praxe vím, že způsobem popsaným v této kapitole spolupracují pouze vybrané oddělení Policie České republiky, kterými jsou obvodní oddělení a služba kriminální policie a vyšetřování. Zřídka může spolupráce probíhat i s cizineckou policií, potažmo i s operačním střediskem například při podání oznámení na linku 158 pracovníkem orgánu sociálně-právní ochrany dětí.

1.3.2 Spolupráce mezi Policií ČR a probační a mediační službou

Probační a mediační služba je sociální služba, která existuje od 1. ledna 2001, kdy byla zřízena na základě zákona 257/2000 Sb., o probační a mediační službě a působí v rámci Ministerstva spravedlnosti ČR. Činností PMS je práce s pachateli a oběťmi trestných činů. Hlavním úkolem je vytváření podmínek pro uplatnění alternativních postupů v trestním řízení, tím je myšleno mimosoudní řešení sporu, které vede k urovnání vzniklého konfliktu s důrazem na zájmy poškozených, prevenci kriminality a ochranu komunity. Jak již z názvu vyplývá, probace i mediace má své činnosti spojené s těmito názvy. Probace znamená organizování a vykonávání dohledu nad osobou, která je obžalovaná, obviněná nebo odsouzená, dále kontrola výkonu trestů bez odnětí svobody, sledování chování odsouzeného ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, kontrola povinností a různých omezení odsouzených a individuální pomoc a podpora obviněnému včetně působení na něj tak, aby vedl řádný život ve smyslu dodržování podmínek uložených státním zástupcem nebo soudem za účelem obnovy narušených společenských i právních vztahů. Mediací lze provádět pouze se souhlasem obviněného a poškozeného. Mediací rozumíme mimosoudní zprostředkování za účelem řešení sporu mezi poškozeným a obviněným. Mediace může být zahájena až poté, co je sděleno obvinění pachateli. Na mediační službu se může obrátit Policie České republiky, soudci, státní zástupci, obhájci, pachatelé, oběti, jejich příbuzní a ti, které trestný čin nějak zasáhl (Zákon č. 257/2000 Sb., o probační a mediační službě). Autoři Štern, Ouředníčková a Doubravová (2010) uvádí, že ve spojitosti s kontrolou trestu domácího vězení probační úředník často vyrozumívá příslušné obvodní oddělení Policie České republiky s tím, že v lokalitě oddělení vykonává určitá osoba trest domácího vězení. Tímto je zajištěna vzájemná výměna informací, protože výkon trestu pak sleduje i policejní oddělení, které může potkat odsouzeného mimo místo výkonu trestu v době, kdy mu to není povoleno. V případě, že se tak stane, kontaktuje policejní orgán pracovníka PMS (Štern, Ouředníčková a Doubravová, 2010).

Podle Šterna, Ouředníčkové a Doubravové (2010) si PMS případy týkající se mladistvých vybírá prostřednictvím oznámení Policie ČR, která v případě stíhání mladistvého kontaktuje PMS a následně rozhodne pracovník určený na práci s mládeží, zda se PMS konkrétního případu mladistvého ujme. PMS se snaží dosáhnout v největším množství případů o co největší míru intervence. Jde-li o děti či mladistvé, především ty, kteří jsou prvopachatelé, je resocializace mnohem efektivnější a také úspěšnější z pohledu recidivy (Štern, Ouředníčková a Doubravová, 2010).

Další oblast spolupráce mezi Policií České republiky a PMS probíhá v případech, kdy pracovník probační služby se připravuje na konzultace a sestavení probačního plánu, který upravuje konkrétní průběh výkonu trestu dané osoby. V souvislosti s přípravou na konzultace spolupracuje probační úředník s policisty služby kriminální policie a vyšetřování, přičemž jejich služební pozice je zaměřena na problematiku diváckého násilí a extremistickými projevy. Policisté poskytují doplňující informace o odsouzených osobách (Štern, Ouředníčková a Doubravová, 2010).

1.3.3 Spolupráce mezi Policií ČR a intervenčními centry

Intervenční centrum je služba sociální prevence podle § 60a zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. V § 60a je také uvedeno, že intervenční centra poskytují pomoc ohroženým osobám domácím násilím na základě vykazání ve stálé spolupráci s Policií ČR. Sociální služby jsou v intervenčních centrech poskytovány formou služeb ambulantních, terénních a pobytových. Zajištění vzájemné spolupráce a informovanosti mezi intervenčními centry, orgánem sociálně-právní ochrany dětí, obcemi, Policií České republiky, obecní policií, včetně ostatních orgánů veřejné správy a jinými poskytovateli sociálních služeb je součástí služby intervenčního centra. Sociální služby v intervenčním centru jsou poskytovány jako služby ambulantní, terénní nebo pobytové. Součástí služby je zajištění spolupráce a vzájemné informovanosti mezi intervenčními centry, poskytovateli jiných sociálních služeb, orgány sociálně-právní ochrany dětí, obcemi, útvary Policie České republiky a obecní policie, jakož i ostatními orgány veřejné správy. Pomoc intervenčních center je nezbytná, neboť díky intervenčnímu centru se dokáže oběť lépe zorientovat ve své situaci a nalézt řešení (Zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách).

Ve spojitosti s intervenčními centry a zákonem č. 108/2006 Sb., o sociálních službách autorky Voňková a Spoustová (2016) zmiňují zákon č. 135/2006 Sb., na ochranu před

domácím násilím, díky kterému je od roku 2007 Policie České republiky oprávněna využít institutu vykazání. Tento zákon se opírá při realizaci o tři pilíře systému, neboť propojuje složky pomáhající obětem ve smyslu zákonného omezení ze strany Policie České republiky, právní prevence ze strany soudu a sociální podpora ze strany intervenčních center. Pro úspěšné využití institutu vykazání je nutná vzájemná spolupráce mezi uvedenými třemi pilíři, které musí fungovat jako jeden celek. Zákon č. 135/2006 Sb. na ochranu před domácím násilím zasahuje do níže uvedených zákonů:

- Zákon o Policii ČR (č. 273/2008 Sb.) upravuje vykazání násilné osoby ze společného obydlí,
- Občanský soudní řád (č. 99/1963 Sb.) poskytuje speciální předběžná opatření a směřuje k ochraně osob ohrožených.
- Trestní zákoník (č.40/2009 Sb.) s novelizací sankcí za porušení policejního vykazání či předběžné opatření stanovené soudem. (Voňkova a Spoustová, 2016)

Topinka (2016) ve své knize zmiňuje, že domácí násilí se vyskytuje v každé společnosti a jedná se o významný rizikový patologický sociální jev. Pachatel domácího násilí zneužívá v rodině postavení moci, kterou má. Mezi projevy domácího násilí podle autora patří například nepřiměřené požadavky, podřizování oběti a kontrola nad životem oběti je dosahována vyhrožováním, násilím a využíváním strachu oběti. Čírtková (2020, s. 32) podobně popisuje domácí násilí jako předchozí autor takto: „*Násilník kontroluje dynamiku vztahu ve všech jeho aspektech a vyžaduje naprostou odevzdanost a podrobenost oběti. Pokud ji nemá, násilím si ji zajistí. Tomuto chování se říká kruh moci a kontroly, který představuje vzorce emocionálního, psychického týrání a fyzického násilí, pomocí kterých je partnerka či partner manipulován a kontrolován.*“

Policie České republiky podle Čírtkové (2020) vnímá domácí násilí jako opakované, dlouhodobě se stupňující násilí, ke kterému dochází za zavřenými dveřmi tzn. v soukromí a tím probíhá zcela skrytě mimo veřejnost. Skrytý charakter domácího násilí ztěžuje policejnímu orgánu jeho postupy jako například šetření a dokazování. Tato problematika zasahuje do dalších vědních disciplín a nelze ji tak zkoumat jen z pohledu trestního práva a práce policejního orgánu. Zásah policistů na místa činu, kde dochází

k domácímu násilí je také vnímáno ze sociálního a psychologického hlediska. Domácí násilí zasahuje do práv občanských, rodinných, práva přestupkového i trestního, kdy vždy záleží na okolnostech daného případu. Empatický přístup, profesionální komunikace na vysoké úrovni, schopnost naslouchat musí být základními schopnostmi policistů při řešení domácího násilí (Čírtková, 2020).

(Stočasová a Čáp, 2020) představují znaky domácího násilí, kterými jsou:

- opakování a dlouhodobost
- eskalace
- jasné a nezpochybnitelné rozdělení osoby ohrožené a osoby násilné
- nevěřejnost

Čírtková (2020) popisuje postup Policie České republiky při využití institutu vykázání. Policejní orgán vykazuje násilnou osobu na 10 dní, přičemž v rámci lhůty má ohrožená osobě čas k vyřešení situace. Účelem vykázání je zamezit probíhajícímu domácímu násilí, okamžitá pomoc a ochrana oběti. Tato lhůta může být prodloužena na návrh ohrožené osoby, která podá návrh na vydání předběžného opatření k soudu a ten rozhodne podle zákona č. 99/1963 Sb. občanský soudní řád. Osobě ohrožené domácím násilím je poskytnuta pomoc nejpozději do 48 hodin od doručení kopie úředního záznamu Policie ČR o vykázání intervenčnímu centru (Čírtková, 2020).

1.3.4 Vzájemná spolupráce sociálních služeb a policie v zahraničí

Systematická rešerše od autorů Pattersona a Swana (2019) se věnuje spolupráci mezi policií a sociálními službami. Jak už z názvu rešerše vyplývá, autoři se odkazují na Augusta Vollmera (1876-1955), který se stal prvním policejním šéfem ve městě Berkeley, v USA na počátku roku 1900 a začal rozvíjet policejní práci spočívající využívání technologií, výcviku a především vzdělávání. Mimo to byl prvním vysoce postaveným policistou, který se začal v roce 1919 zasazovat o spolupráci mezi policií a sociálními službami a zavedl pojmy „policejní sociální práce“ a „sociální policejní práce“. V rešerši autoři zmiňují zajímavost, kdy třicet let poté, co August Vollmer se v roce 1919 začal zasazovat o spolupráci mezi policií a sociálními službami se objevil článek popisující orgán činný v trestním řízení zaměstnávající civilního styčného pracovníka pro výkon sociální práce (Koordinace policejní a sociální práce z roku 1952). Článek dle autorů systematické rešerše dále popisoval spolupráci mezi

policejním oddělením ve městě Rochester a sociálním pracovníkem, který koordinoval sociální služby v Rochesteru pro obyvatele komunity poté, co se dostali do kontaktu s policií. Tento styčný pracovník byl umístěn na ředitelství policie a řešil manželské a rodinné problémy, problémy mládeže a pohřešované osoby. Přestože nebyly předloženy žádné důkazy, spolupráce byla popsána jako efektivní a přínosná pro policii i pro sociální služby ve městě Rochester. Autoři dále uvádějí příklady sociálních problémů, které souvisí s faktory kriminality, jako je chudoba, konzumace alkoholu, nezaměstnanost, prostituce, nemoci, hazardní hry, nevhodné domácí prostředí (Patterson a Swan, 2019).

Policisté a sociální pracovníci jsou klasifikováni jako vysoce riziková povolání, například kvůli hrozbě a zkušenostem s násilím. Tato studie dále zdůrazňuje, že traumatické zážitky mají dlouhodobé fyzické a psychologické následky. Přesto mnoho policistů a sociálních pracovníků hovoří o nedostatku formální podpory při zvládání psychologických důsledků jejich povolání (Papazoglou a Tuttle, 2018).

Taylor (2021) hovoří o zlepšení spolupráce mezi policií a sociálními službami pomocí společné odborné přípravy ve formě školení nebo vzdělávání, která by zároveň pomohla v lepším vnímání a pochopení policejní práce. O společné vzdělávací iniciativě píše ve svém článku také Kaip et al. (2023), kde autoři hovoří o tom, že vzdělávání a školení mohou být optimálním prostředkem ke zlepšení spolupráce mezi policií a sociálními službami. Tyto společné činnosti by mohly dle autorů zlepšit pracovní vztahy i kvalitu práce mezi těmito profesionály.

Ford et al. (2020) vysvětlují, že spolupráce mezi policií, sociálními službami je důležitou součástí každodenní práce těchto sektorů ve většině evropských zemí. Mezi běžně uváděné překážky efektivní spolupráce mezi policií a sociálními službami patří špatná komunikace mezi policisty a pracovníky určité sociální služby, dále nedostatečné porozumění rolí, časová omezení a odlišné priority. Byly vypracovány pokyny, které mají pomoci policii v první linii ve Spojeném království identifikovat osoby v nouzi a následně zabezpečit a za pomoci sociálních pracovníků jim pomoci najít vhodnou podporu (Ford et al., 2020).

Sanders a Langan (2017) ve svém článku zmiňují, že policejní orgány na celém světě vyvíjejí nové přístupy a strategie, které se snaží zapojit soukromé bezpečnostní služby,

sociální služby a komunitní organizace za účelem pomoci dosažení stabilní bezpečnosti. Například ve Velké Británii a Kanadě policie a komunitní organizace spolupracují na implementaci strategií v oblasti prevence kriminality (Sanders a Langan, 2017).

Autoři Lamin et al. (2016) ve své studii jasně poukazují na potřebu policejních sociálních pracovníků působících v policejních odděleních, protože nabízejí širokou škálu dovedností prospěšných obětem trestných činů nebo občanům, kteří se stali obětí nepříznivé mimořádné situace. Reakce na krizové situace tedy může vyžadovat určité dovednosti v oblasti sociální práce. Na základě autorova výzkumu byla potvrzena hypotéza, která zní *„Spolupráce mezi policejními silami a sociálními pracovníky během intervencí sníží množství zbytečných obětí trestných činů a také vybuduje nebo zvýší důvěru mezi policií a komunitou.“* (Lamin et al., s. 3, 2016).

Sociální pracovníci jsou podle Pawara (2019) stejně jako policie, primárně v komunitě a žádná jiná profese toto říct nemůže. Autor poukázal na to, že sociální pracovníci jsou „mezi lidmi“. Hodnoty sociální práce navíc zdůrazňují plnou inkluzi, sebeurčení, rozvoj všech lidí, důležitost mezilidských vztahů, antirasismus a sociální spravedlnost – více než kterákoli jiná profese (Pawara, 2019). Policisté a sociální pracovníci mohou být podle autorky Warner (2021) srovnáváni, protože každý z nich využívá významné pravomoci jménem státu, které mají přímé důsledky pro občanská a lidská práva jejich spoluobčanů. S paralelami v sociální práci je policejní práce popisována jako "tragická nutnost" zahrnující velkou moc, praktikovanou v prostředí s nízkou viditelností a (hlavně) setkání se skupinami, které mají relativně nízké sociální postavení a malou moc. Policejní práce je ovlivňována důsledky sociálně-ekonomických a mocenských nerovností, a tak je tomu i v sociální práci. Jsou to především vládnoucí politici, kteří mají největší dopad na míru kriminality, blaho dětí a jiné události při kterých dochází ke spolupráci policejní a sociální práce (Warner, 2021).

Warner (2021) se ve svém článku podrobněji zabývá vztahem mezi sociální prací a policií a stručně zdůrazňuje kontrast mezi těmito dvěma státními aktéry ve vztahu k legitimitě jejich moci a demokratické odpovědnosti. Sociální práce a policejní práce sdílejí napětí mezi tím, co by se dalo volně nazvat jejich funkcemi "péče a kontroly". Již dlouho se tvrdí, že sociální práce plní roli jako humanitního oboru, ve kterém sociální pracovníci současně působí při udržování sociálního řádu jako „měkkí policajti“. Zatímco policejní práce byla historicky ztotožňována s funkcí politické a sociální

kontroly, kontrolní funkce sociální práce se projevovaly „pod rouškou laskavosti“. To neznamena, že zapojení do sociální práce je nutně prožíváno jako laskavost těmi, kteří jsou této laskavosti vystaveni. Laskavost může být vnímána příjemcem pozitivně, ale i negativně. Jde spíše o to, že kontrolní funkce sociální práce fungují vedle imperativu „konat dobro“, spíše než explicitně „udržovat pořádek“. Tento kontrast je dále osvětlen pochopením toho, jak jsou pravomoci policie a sociální práce symbolicky umístěny odlišně ve vztahu k veřejným a soukromým oblastem (Warner 2021).

McCulloch a Webb (2020) hovoří o skutečnosti, že na rozdíl od policie jsou důkazy z průzkumů ve vztahu k sociální práci vzácné. To málo, co existuje, naznačuje, že obecná populace je buď relativně lhostejná k otázkám důvěry v sociální služby nebo má zmatený či negativní pohled spojený s mediálním zobrazením profese (McCulloch a Webb, 2020).

2 PRAKTICKÁ ČÁST

2.1 Cíl výzkumu

Cílem práce zjištění vzájemné spolupráce Policie ČR se sociálními službami. Důvod stanovení tohoto cíle je fakt, že pracuji jako policista, který se mimo jiné v této předmětné spolupráci mezi Policií České republiky a sociálními službami pohybuje a také samotného mě zajímalo do jaké míry si stojí spolupráce mezi těmito segmenty v Jihočeském kraji.

2.2 Hypotézy

Po stanovení výše uvedeného cíle výzkumu bylo následujícím krokem stanovit hypotézy, které jsou:

H1 – Příslušníci Policie ČR vnímají spolupráci se sociálními službami jako přínosnou.

H2 – Příslušníci Obvodních oddělení PČR v rámci sociálních služeb spolupracují nejčastěji s OSPOD (Orgánem sociálně právní ochrany dětí).

H3 – Hodnocení spolupráce se sociálními službami souvisí s věkem příslušníků Policie České republiky.

H4 – Hodnocení spolupráce se sociálními službami příslušníky Policie České republiky souvisí s jejich služebním zařazením.

2.3 Operacionalizace

Přínosem se pro účely této práce rozumí kombinace níže uvedených operátorů jako jsou důležitost, efektivita, lidskost a profesionalita. Tyto jsou subjektivně hodnoceny respondenty.

Důležitost, efektivita, lidskost a profesionalita jsou v této práci hodnoceny subjektivním vnímáním hodnocení spolupráce mezi Policií České republiky a sociálních služeb ze strany příslušníků Policie České republiky. Pro účel měření těchto operátorů byly určeny otázky č. 9, 10, 11 a 12, pro které byl využit interval spolehlivosti pro relativní četnost.

Spoluprací se pro potřeby této práce rozumí jakákoliv společná činnost Policie České republiky a sociálních služeb. Tímto operátorem se zabývala otázka č. 9.

Hodnocení má v této práci využití pro jednotlivé respondenty, kdy jejich odpovědi jsou vypočteny jako skóre se součtem pěti čísel (kódů -2 až 2). Vyšší skóre znamenalo pozitivnější vnímání spolupráce respondentem. Skóre se mohlo pohybovat na stupnici – 10 až + 10. Součet skóre je vypočten pro otázky 8, 9, 10, 11 a 12, které byly následně využity pro kombinace s odpověďmi v otázkách č. 2 a 5.

3 METODIKA

3.1 *Metody a techniky sběru dat*

Pro zpracování této diplomové práce byla použita kvantitativní výzkumná strategie, metodou dotazování a technikou dotazník. Vzhledem k tomu, že dotazník byl určen pro všechny policisty v Jihočeském kraji, rozhodl jsem se zvolit dotazníkové šetření v elektronické podobě. Vytvořil jsem dotazník v aplikaci Word, který jsem následně přepracoval do elektronické podoby Formuláře Google prostřednictvím internetového portálu www.Google.com. Dotazník byl zformulován 17 otázkami, přičemž 16 otázek bylo uzavřených a 1 otázka polouzavřená s nabídkou vlastní odpovědi. Výzkumu se zúčastnilo celkem 314 respondentů a výzkumné šetření probíhalo 54 dní. V úvodu dotazníku jsem se krátce představil a dotazované jsem seznámil s tím, že dotazník je anonymní a získaná data budou použita pro účely mé diplomové práce. Hendl (2015) podotýká, že dotazníkové šetření má své výhody, ale i nevýhody. Mezi výhody patří rychlá, poměrně snadná cesta získání informací od velkého počtu dotazovaných a zároveň poskytuje možnost anonymního vyplňování, které zajišťuje upřímné odpovědi respondentů. Naopak za nevýhodu Hendl (2015) považuje skutečnost, že pokud respondent nemusí odpovídat na otázky pravdivě a také, že pokud odpoví chybně, nelze chybnou odpověď opravit (Hendl, 2015). Nevýhody popisuje i Disman (2011), například píše o značném procentu osob, které dotazník nevrátily anebo tazatele rovnou odmítly, přičemž toto procento neustále roste a návratnost často nedosahuje ani padesáti procent (Disman, 2011). Jako důležitou skutečnost Punch (2015) vidí u kvantifikovaných dotazníků skutečnost, že je zapotřebí se držet několika určitých zásad. Respondenti by měli být schopni odpovědět na otázky jednoduše, rychle a otázky by neměly vést respondenta k úvahám.

3.2 *Charakteristika výzkumného souboru*

Dotazník byl určen pro policisty ze všech oddělení Policie České republiky v Jihočeském kraji, kterých se spolupráce se sociálními službami týká. Jde tedy o výběrový soubor, který je zmenšeninou základního souboru. Celkový počet respondentů byl 314, z toho 208 policistů, 105 policistek a 1 policista uvedl pohlaví „jiné“. Dotazníkové šetření probíhalo online a to od 4.2.2023 do 4.4.2023. Vojtíšek (2012) zmiňuje nízkou návratnost u dotazníků, které jsou podány v online formě a vnímá ji jako jednu z hlavních nevýhod.

3.3 Předvýzkum

Předvýzkum bude probíhat stejným způsobem jako následný výzkum. Bude tedy zachována on-line forma dotazníku a také anonymita. Předvýzkum bude sloužit k ověření funkčnosti on-line dotazníku a také ke zjištění časové náročnosti. Výsledky předvýzkumu nebudou součástí samotného výzkumu.

3.4 Etika výzkumu

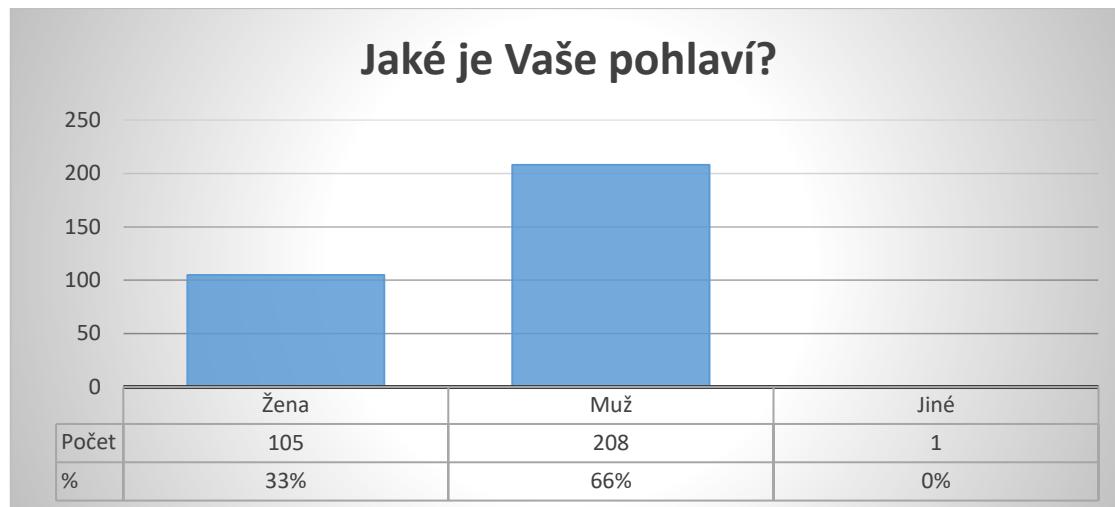
Účastníci, kteří jsou zapojeni do výzkumu se musí poučit o svých právech a také musí souhlasit s celkovým výzkumem, než se jej zúčastní (Hendl, 2015). Na úvod svého dotazníku jsem popsal důvod a účel výzkumu. Punch (2015) považuje za důležité zachovat anonymitu, aby identita respondentů nemohla být odhalena. Na anonymitu a dobrovolnost jsem respondenty ve svém dotazníku upozornil. Všechny osobní údaje budou zpracovány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a rady EU 2016/679 ze dne 27. dubna 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES.

3.5 Časový harmonogram

- Listopad 2022: Vyhledávání a aplikace odborné literatury k diplomové práci
- Prosinec 2022: Realizace předvýzkumu
- Leden 2023: Oslovení vedení Policie České republiky v Jihočeském kraji pro realizaci výzkumu
- Únor–duben 2023: Realizace výzkumu – odeslání a vyplnění dotazníků
- Duben 2023: Analýza a vyhodnocení získaných dat
- Duben 2023: Interpretace výsledků

4 VÝSLEDKY

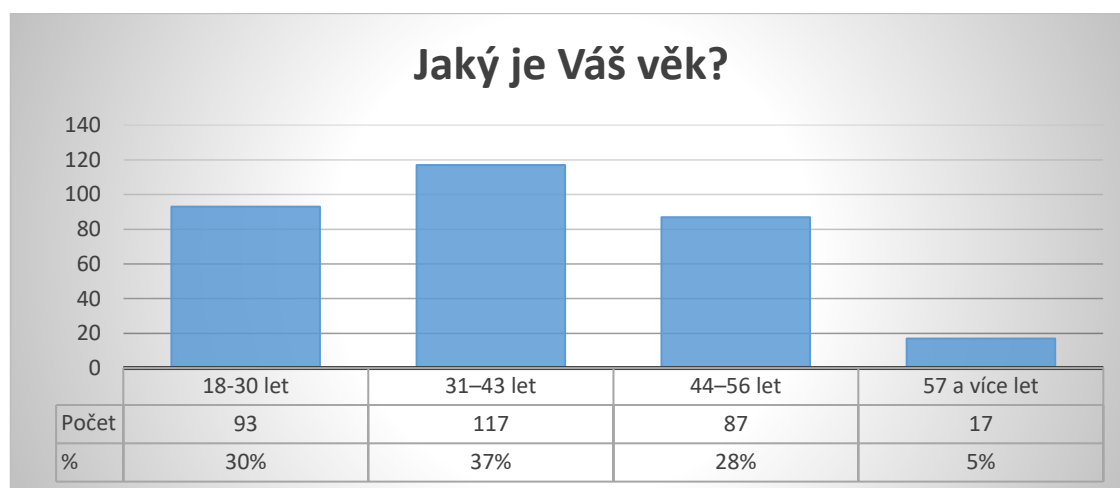
4.1 Výsledky dotazníkového šetření u Policie České republiky v Jihočeském kraji

Zdroj: Vlastní výzkum

Obrázek 1 – Rozložení výzkumného souboru podle pohlaví

Mezi příslušníky Policie České republiky v Jihočeském kraji bylo provedeno dotazníkové šetření, kterého se zúčastnilo 314 respondentů, z toho 105 respondentů byly ženy, dále 208 respondentů mužského pohlaví a 1 respondent uvedl jiné pohlaví.

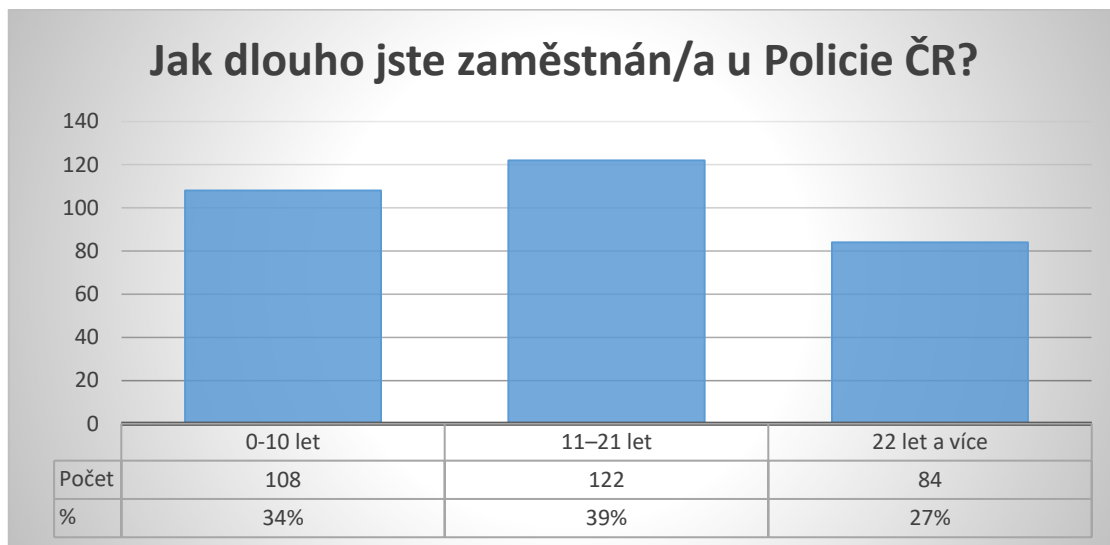

Zdroj: Vlastní výzkum

Obrázek 2 – Rozložení výzkumného souboru podle věku

Co se týká složení výzkumného vzorku z hlediska věku, tak nejčastější odpovědi s počtem 117 (37 %) respondentů byla kategorie 31-43 let. Další kategorií s počtem 93 (30 %) respondentů by kategorie 18-30 let a podobný počet zaznamenává kategorie 44-

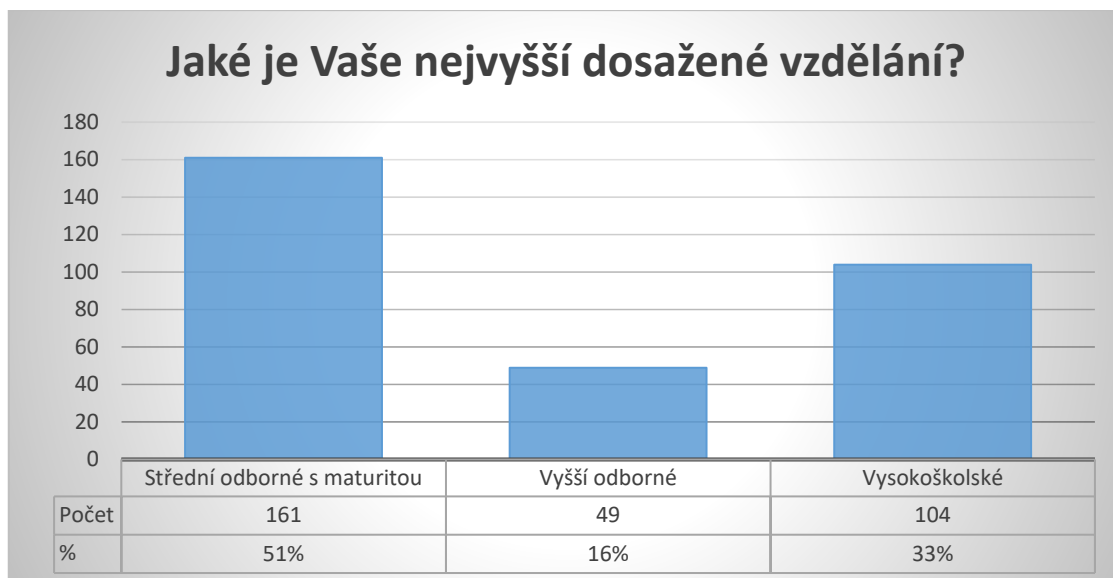
56 let s počtem 87 (28 %) respondentů. Poslední kategorie je 57 let a více s 17 (5 %) respondenty.

Zdroj: Vlastní výzkum

Obrázek 3 – Rozložení výzkumného souboru podle délky služebního poměru

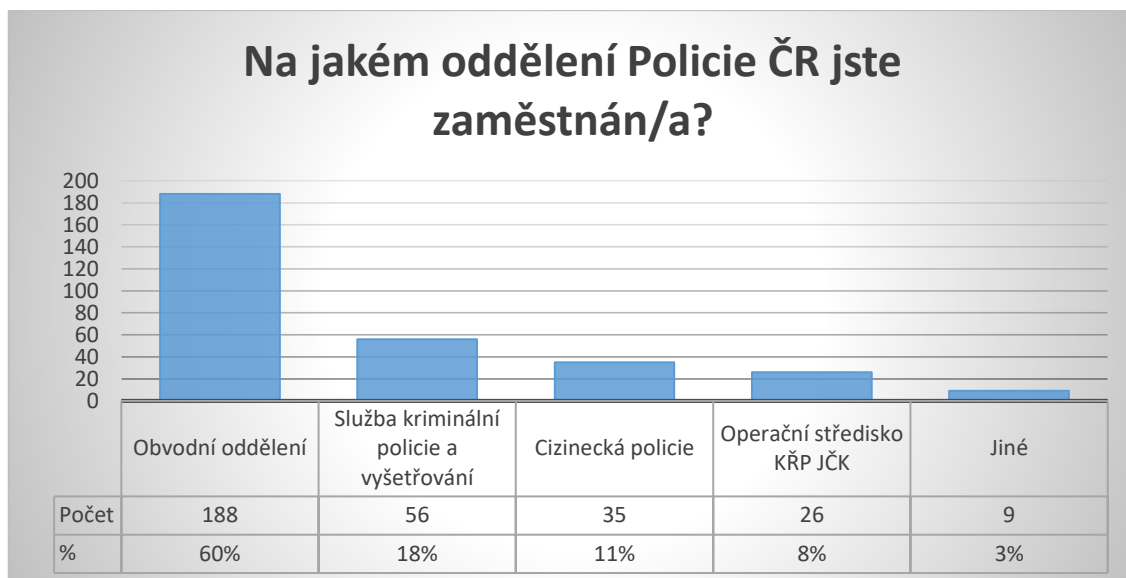
V grafu 3 je znázorněno rozložení respondentů dle délky služebního poměru, kdy 122 (39 %) respondentů je zaměstnáno 11-21 let, další nejčastější kategorií je potom 0-10 let s počtem 108 (34 %) respondentů a 84 (27 %) respondentů odpovědělo, že jsou zaměstnáni u Policie České republiky 22 let a více.

Zdroj: Vlastní výzkum

Obrázek 4 – Rozdělení výzkumného souboru podle dosaženého vzdělání

Na otázku nejvyššího dosaženého vzdělání v grafu 4 odpovědělo 161 (51 %) respondentů, že má střední odborné vzdělání s maturitou. Další nejjobsazenější kategorií byla kategorie vysokoškolského vzdělání, ve které odpovědělo 104 (33 %) respondentů. Nejméně odpovědí získala kategorie vymezující respondenty s vyšším odborným vzděláním s počtem 49 (16 %) respondentů.

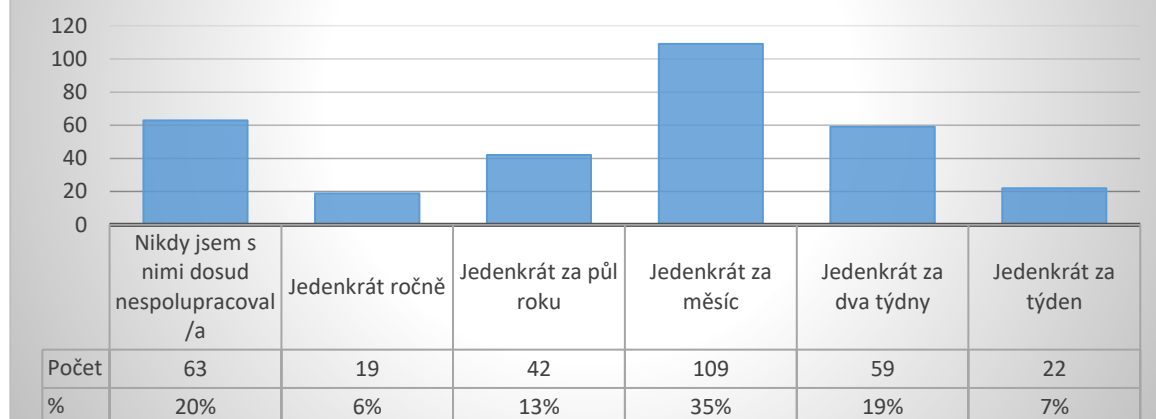

Zdroj: Vlastní výzkum

Obrázek 5 – Rozdělení výzkumného souboru podle oddělení, kde je respondent zaměstnán

V grafu 5 je patrné, že nejvíce zúčastněných, tedy 188 (60 %) respondentů jsou zaměstnáni na obvodních odděleních. Na druhém místě je 56 (18 %) respondentů zaměstnáno na oddělení služby kriminální policie a vyšetřování a 35 (11 %) respondentů na oddělení cizinecké policie. V nejméně početných kapitolách odpovědělo 26 (8 %) respondentů, že je zaměstnáno na operačním středisku KŘP JČK a 9 (3 %) respondentů uvedlo jiné.

Jak často spolupracujete se sociálními službami? *(Pokud jste odpověděl/a v této „Nikdy jsem s nimi dosud nespolečně pracoval/a, tak dotazník pro Vás končí a dole zadejte vyhodnotit)*

Zdroj: Vlastní výzkum

Obrázek 6 – Rozdělení výzkumného souboru podle četnosti spolupráce se sociálními službami

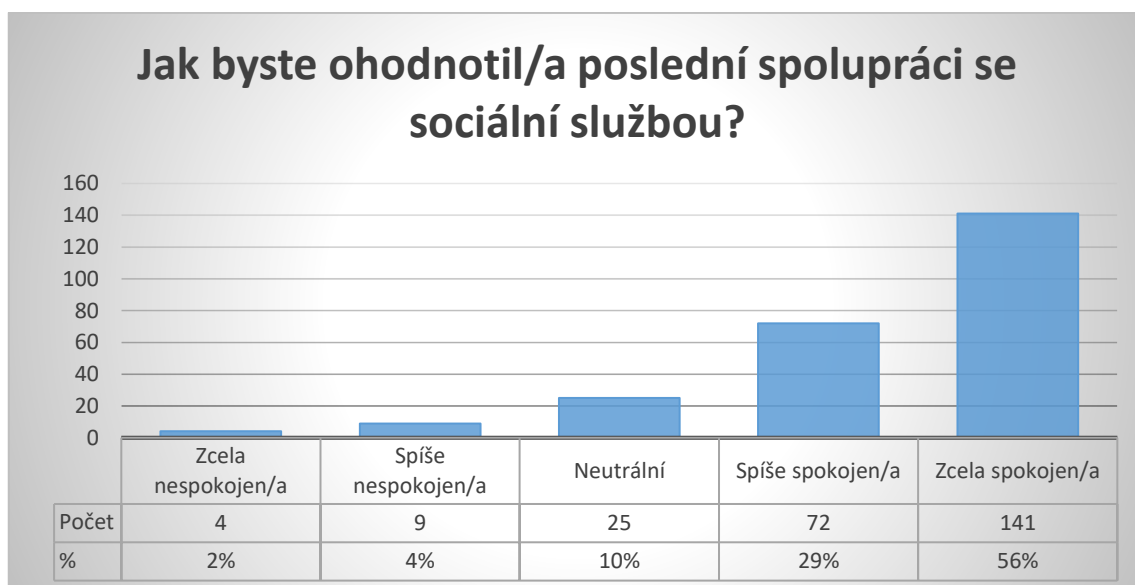
Graf 6 ukazuje, že nejčastěji spolupracuje se sociálními službami 109 (35 %) respondentů s četností spolupráce jedenkrát za měsíc. Druhá nejvíce početná kategorie je s počtem 63 (20 %) respondentů, kategorie, ve které nikdy respondenti se sociálními službami nespolečně pracovali. Na druhém místě z hlediska četnosti je 59 (19 %) respondentů jedenkrát, kteří spolupracují jedenkrát za dva týdny. Třetí kategorií je kategorie „Jedenkrát za půl roku“ s počtem 42 (13 %) respondentů. Mezi poslední kategorie patří s počtem 22 (7 %) respondentů, kategorie s názvem „Jedenkrát za týden“ a poslední kategorií s názvem „Jedenkrát ročně“ je zastoupena 19 (6 %) respondenty.

Zdroj: Vlastní výzkum

Obrázek 7 – Odpovědi respondentů na otázku, s jakou konkrétní sociální službou spolupracovali

V grafu 7 je nejpočetnější odpovědí spolupráce s OSPOD, se kterým spolupracovalo 230 (92 %) respondentů a na druhém místě je Intervenční centrum se 133 (53 %) respondenty. Třetí místo obsadily sociální služby charity s počtem 100 (40 %) respondentů, a dále na místě čtvrtém je s počtem 90 (36 %) respondentů Probační a mediační služba. Pouze 1 (0 %) respondent uvedl, jinou sociální službu.

Zdroj: Vlastní výzkum

Obrázek 8 – Hodnocení respondentů poslední spolupráce se sociální službou

Graf 8 znázorňuje hodnocení poslední spolupráce, kdy 141 (56 %) respondentů je zcela spokojeno. Spíše spokojeno je 72 (29 %) respondentů. Celkem 25 (10 %) respondentů

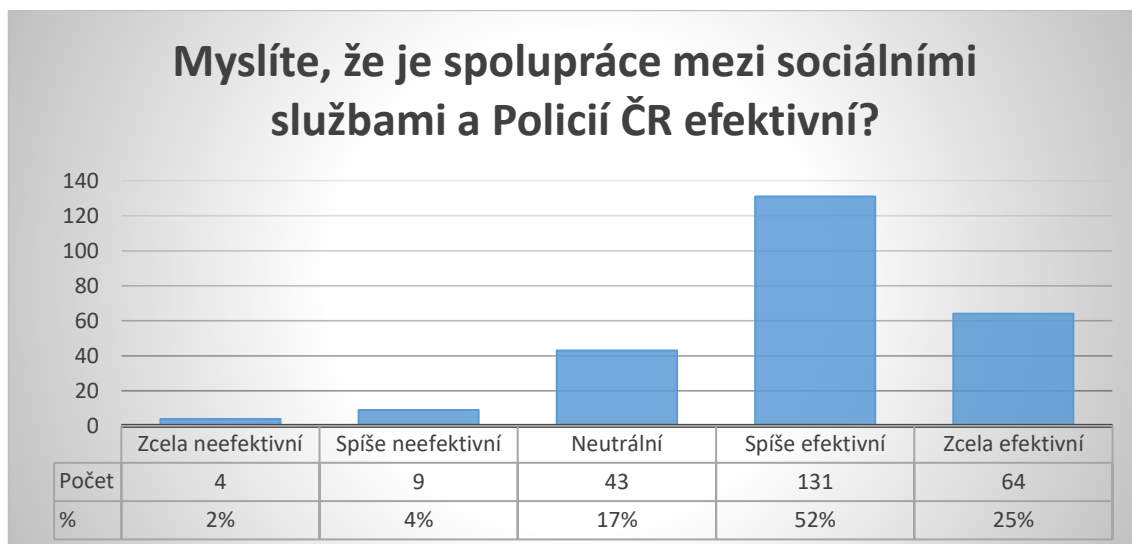
hodnotí spolupráci neutrálně. Spíše nespokojeno je 9 (4 %) respondentů a zcela nespokojeni jsou 4 (2 %) respondenti.

Zdroj: Vlastní výzkum

Obrázek 9 – Hodnocení důležitosti spolupráce se sociálními službami z pohledu respondentů

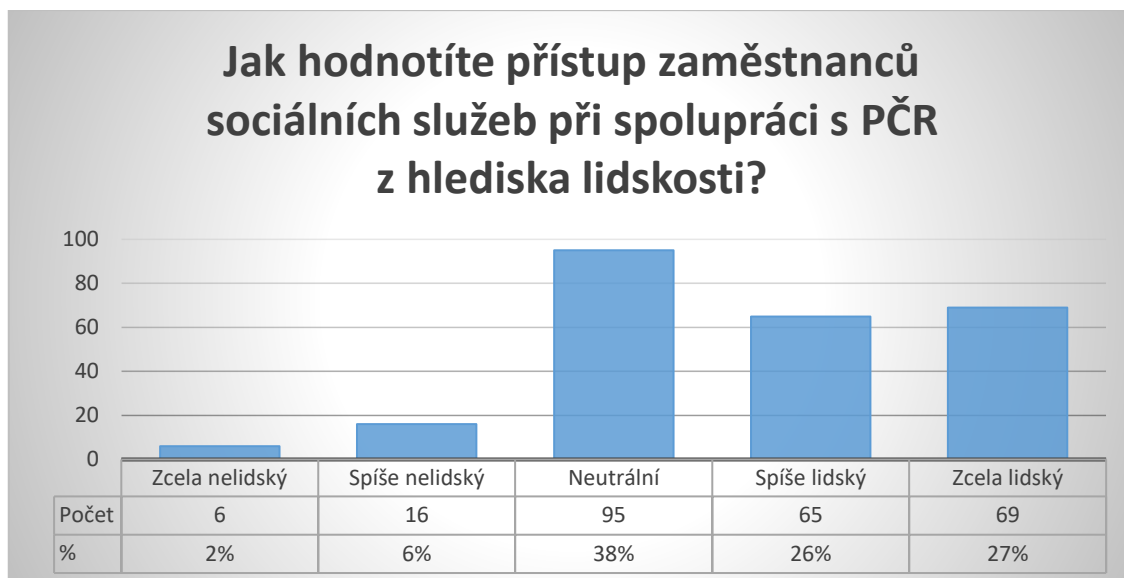
V grafu 9 hodnotí spolupráci se sociálními službami jako spíše důležitou 120 (48 %) respondentů. Spolupráci jako spíše důležitou a velmi důležitou hodnotí 109 (43 %) respondentů. Dále 14 (6 %) respondentů hodnotí spolupráci neutrálně. Pro 6 (2 %) respondentů je spolupráce se sociálními službami spíše nedůležitá a pro 2 (1 %) respondenty je zcela nedůležitá.

Zdroj: Vlastní výzkum

Obrázek 10 – Hodnocení efektivnosti spolupráce se sociálními službami z pohledu respondentů

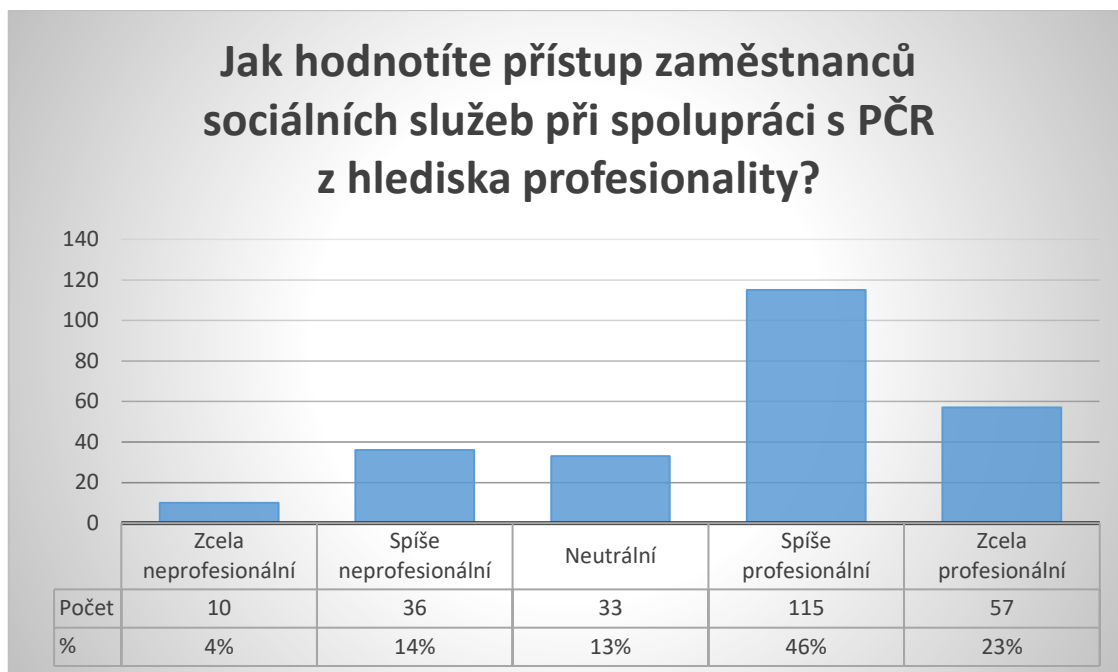
Graf 10 představuje hodnocení efektivity spolupráce se sociálními službami, kde kladně hodnotí spolupráci 131 (52 %) respondentů jako spíše efektivní a 64 (25 %) respondentů odpovědělo, že je spolupráce se sociálními službami zcela efektivní. Neutrálně hodnotí spolupráci 43 (17 %) respondentů. Spíše neefektivní hodnotí spolupráci 9 (4 %) respondentů a jako zcela neefektivní hodnotí spolupráci 4 (2 %) respondenti.

Zdroj: Vlastní výzkum

Obrázek 11 – Hodnocení lidskosti zaměstnanců sociálních služeb z pohledu respondentů

U této otázky označilo 95 (38 %) respondentů, že je pro ně spolupráce z hlediska lidskosti neutrální. Jako spíše lidský přístup označilo celkem 65 (26 %) respondentů a 69 (27 %) respondentů vybralo odpověď „zcela lidský“. Naopak 16 (6 %) respondentů hodnotilo spolupráci jako spíše nelidskou a 6 (2 %) respondentů hodnotili přístup zaměstnanců sociálních služeb jako zcela nelidské.

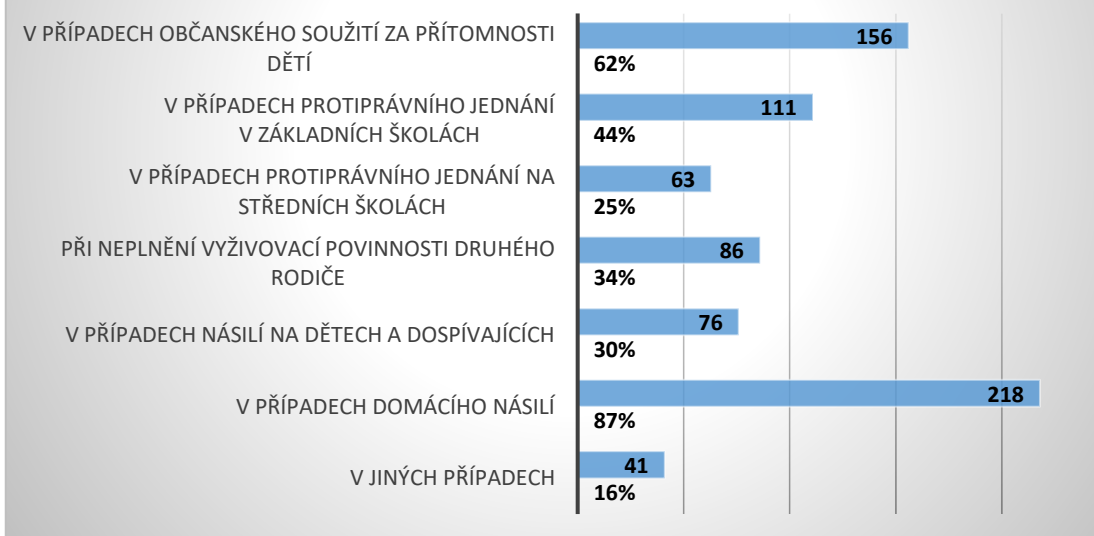

Zdroj: Vlastní výzkum

Obrázek 12 – Hodnocení profesionality zaměstnanců sociálních služeb z pohledu respondentů

V grafu 12 hodnotí důležitost jako spíše profesionální 115 (46 %) respondentů a podobně ji hodnotí 57 (23 %) respondentů, kteří označili odpověď „zcela profesionální“. Jako píše neprofesionální ji vidí 36 (14 %) respondentů. Neutrálně ji hodnotí 33 (13 %) respondentů. Poslední zastoupenou kategorii „zcela neprofesionální“ označilo 10 (4 %) respondentů.

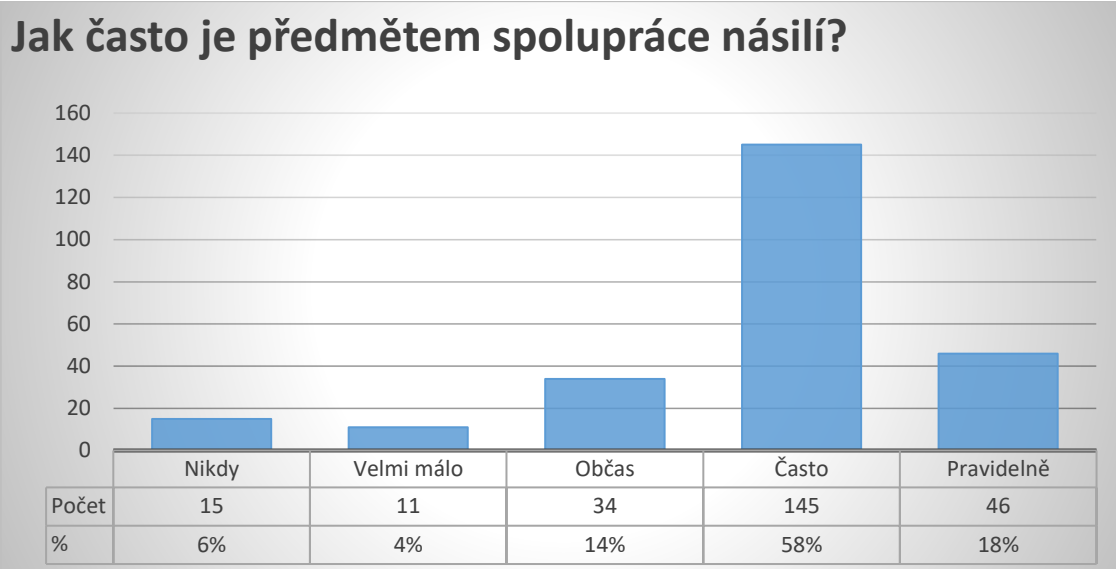
Označte příklady spolupráce, ve kterých spolupracujete se sociálními službami? (můžete označit více odpovědí)

Zdroj: Vlastní výzkum

Obrázek 13 – Odpovědi respondentů na příklady spolupráce se sociálními službami

Graf 13 poukazuje na příklady spolupráce mezi sociálními službami a Policií České republiky, kdy nejčastější spolupráce se sociálními službami proběhla v případech domácího násilí. Tuto variantu označilo 218 (87 %) respondentů. Dále s počtem 156 (62 %) respondentů uvedlo, že spolupracují se sociálními službami v případech občanského soužití za přítomností dětí. V případech protiprávního jednání základních školách spolupracovalo 111 (44 %) respondentů. Možnost „při neplnění vyživovací povinnosti druhého rodiče“ označilo 86 (34 %) respondentů. V případech násilí na dětech a dospívajících spolupracovalo se sociálními službami 76 (30 %) respondentů a v případech protiprávního jednání na středních školách spolupracovalo 63 (25 %) respondentů. V jiných případech spolupracovalo se sociálními službami 41 (16 %) respondentů.

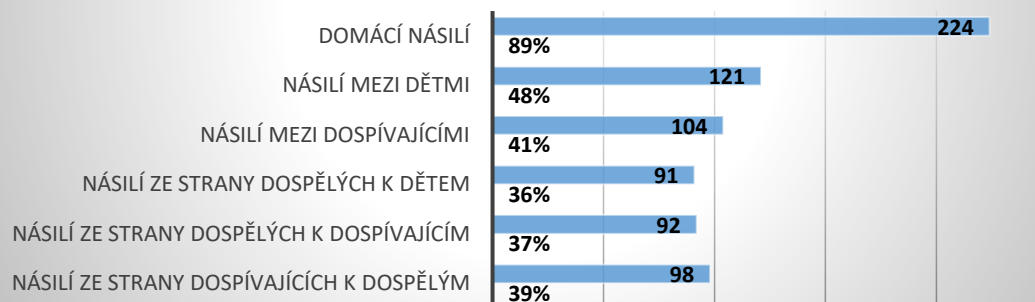

Zdroj: Vlastní výzkum

Obrázek 14 – Odpovědi respondentů na četnost násilí při spolupráci

Na otázku „Jak často je předmětem spolupráce násilí?“ se nejčastější odpovědí stala odpověď „často“, kterou uvedlo celkem 145 (58 %) respondentů a pravidelně je předmětem spolupráce pro 46 (18 %) respondentů. Dále 34 (14 %) respondentů označilo odpověď „občas“. 15 (6 %) respondentů uvedlo, že předmětem spolupráce není násilí nikdy a 11 (4 %) respondentů odpovědělo, předmětem spolupráce násilí jen velmi málo.

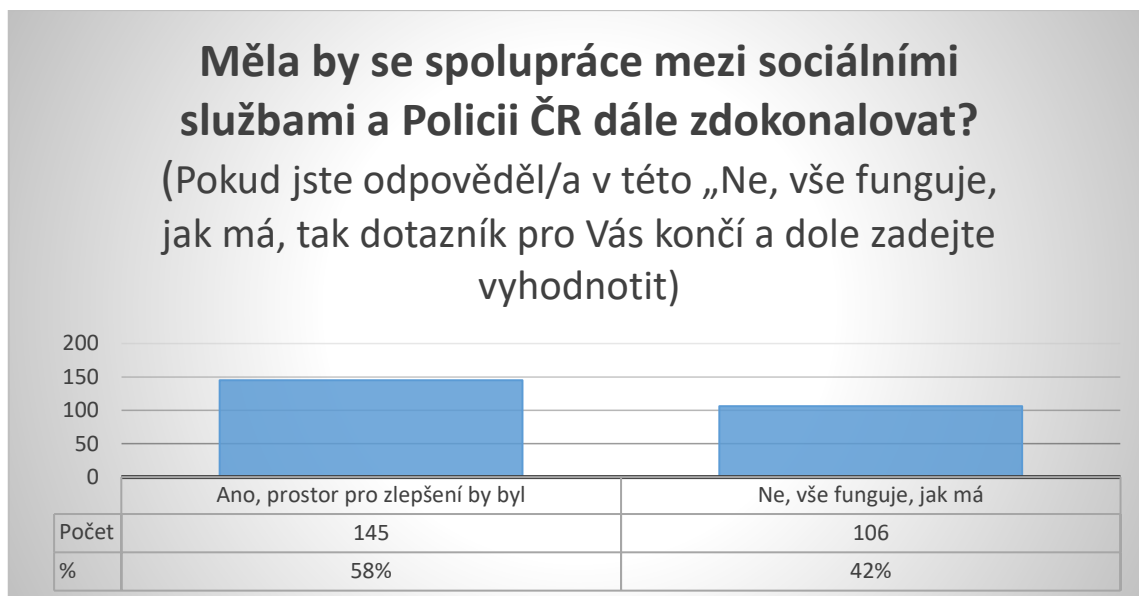
O jaké typy násilí se jedná (můžete označit více odpovědí)
(Pokud jste odpověděl/a v otázce č. 15 „nikdy“, tuto otázku přeskočte)

Zdroj: Vlastní výzkum

Obrázek 15 – Odpovědi respondentů, o jaké typy násilí se ve spolupráci se sociálními službami jedná

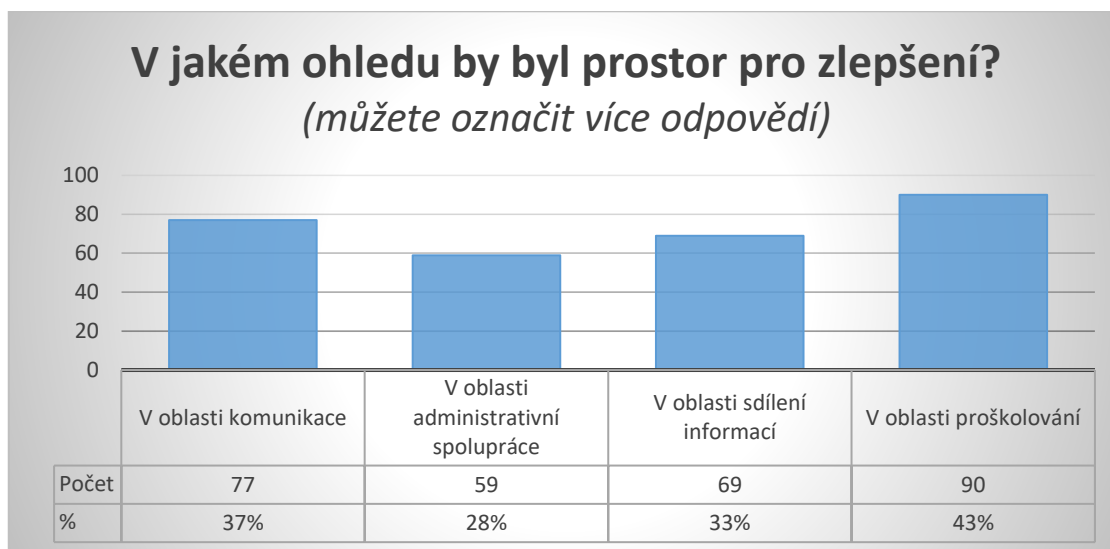
Jako nejčastější typ násilí označilo 224 (89 %) respondentů domácí násilí. Druhým nejčastějším typem násilí je násilí mezi dětmi, které označilo 121 (48 %) respondentů. Násilí mezi dospívajícími je třetím nejčastějším typem a označilo jej 104 (41 %) respondentů. Jako čtvrtý nejčastější typ násilí označilo 98 (39 %) násilí ze strany dospívajících k dospělým. Předposlední, páté násilí v žebříčku je násilí ze strany dospělých k dětem, které označilo 92 (37 %) respondentů a poslední místo s počtem 91 (36 %) respondentů je násilí ze strany dospělých k dětem.

Zdroj: Vlastní výzkum

Obrázek 16 – Náзор respondentů na zdokonalení spolupráce se sociálními službami

Graf 16 znázorňuje názor respondentů, zda by se měla spolupráce zdokonalit, kdy většina 145 (58 %) respondentů odpověděla, že prostor pro zlepšení by v rámci spolupráce byl a naopak 106 (42 %) respondentů žádné zdokonalení nežadá, protože dle této menší poloviny vše funguje, jak má.

Zdroj: Vlastní výzkum

Obrázek 17 – Odpovědi respondentů, v jakém ohledu by zlepšili spolupráci

Na otázku „V jakém ohledu by byl prostor pro zlepšení?“ odpovědělo 77 (37 %) respondentů, že prostor pro zlepšení by byl v oblasti komunikace. V oblasti administrativní spolupráce vidí prostor pro zlepšení 59 (28 %) respondentů. Dále 69 (33

%) respondentů vidí prostor pro zlepšení v oblastní sdílení informací. Nejvíce respondentů označilo odpověď „V oblasti proškolení“ a to celkem 90 (43 %) respondentů.

4.2 Statistické vyhodnocení dat ve vztahu k hypotézám

Pro všechny otázky dotazníku byly vytvořeny sloupkové grafy s absolutními a relativními četnostmi. Při statistické inferenci byly použity následující statistické metody: interval spolehlivosti pro relativní četnost vypočtený pomocí Clopper-Pearsonovy metody, test nezávislosti založený na Spearmanově korelačním koeficientu, Kruskal-Wallisův test, Cochranův Q test a McNemarův test. Výpočty byly provedeny pomocí programu TIBCO STATISTICA, hladina významnosti činila 5 %.

4.2.1 Testování hypotéz

H1 – Příslušníci Policie ČR vnímají spolupráci se sociálními službami jako přínosnou.

Tabulka 1 - interval spolehlivosti pro relativní četnost (podíl)

Celkový počet respondentů	251
Počet respondentů vnímajících spolupráci jako důležitou	229
Podíl respondentů vnímajících spolupráci jako důležitou	0,912 (91,2 %)
95 % interval spolehlivosti pro podíl	0,870 - 0,944 (87,0 % - 94,4 %)

Zdroj: Vlastní výzkum

Tabulka 2 - Interval spolehlivosti pro relativní četnost (podíl)

Celkový počet respondentů	251
Počet respondentů vnímajících spolupráci jako efektivní	195
Podíl respondentů vnímajících spolupráci jako efektivní	0,777 (77,7 %)
95 % interval spolehlivosti pro podíl	0,720 - 0,827 (72,0 % - 82,7 %)

Zdroj: Vlastní výzkum

Tabulka 3 - Interval spolehlivosti pro relativní četnost (podíl)

Celkový počet respondentů	251
Počet respondentů vnímajících spolupráci jako lidskou	134
Podíl respondentů vnímajících spolupráci jako lidskou	0,534 (53,4 %)
95 % interval spolehlivosti pro podíl	0,470 - 0,597 (47,0 % - 59,7 %)

Zdroj: Vlastní výzkum

Tabulka 4 - Interval spolehlivosti pro relativní četnost (podíl)

Celkový počet respondentů	251
Počet respondentů vnímajících spolupráci jako profesionální	172
Podíl respondentů vnímajících spolupráci jako profesionální	0,685 (68,5 %)
95 % interval spolehlivosti pro podíl	0,624 - 0,742 (62,4 % - 74,2 %)

Zdroj: Vlastní výzkum

H2 – Příslušníci Obvodních oddělení PČR v rámci sociálních služeb spolupracují nejčastěji s OSPOD (Orgánem sociálně právní ochrany dětí)

Statistické hypotézy:

2H₀: Rozložení podílů spolupráce s jednotlivými sociálními službami je rovnoměrné.

2H_A: Rozložení podílů spolupráce s jednotlivými sociálními službami není rovnoměrné.

Tabulka 5 - relativní četností a Cochranův Q-test

Sociální služba	Spolupráce		Pořadí
	n	%	
OSPOD	21	91,6	1.
Intervenční centrum	118	53,0	2.
Charita	151	39,8	3.
Probační a mediační služba	161	35,9	4.
Cochranův Q-test		p-hodnota: 0,000	

Zdroj: Vlastní výzkum

P-hodnota Cochranova Q-testu vyšla s ohledem na 3 desetinná místa 0,000, tj. nižší než zvolená hladina významnosti 0,05. Nulová hypotéza byla zamítnuta ve prospěch alternativní hypotézy. Na hladině významnosti 0,05 bylo prokázáno, že rozložení podílů spolupráce s jednotlivými sociálními službami není rovnoměrné. Dle McNemarova testu byl dále prokázán rozdíl v zastoupení služby OSPOD ve srovnání s ostatními třemi typy služeb ($p=0,000<0,05$). Zastoupení spolupráce s OSPOD bylo statisticky významně častější než zastoupení spolupráce s ostatními službami.

Tabulka 6 - Skóre spolupráce se sociálními službami

Otázka	Varianta odpovědi	Kód
Otázka 8	Zcela nespokojen/a	-2
	Spíše nespokojen/a	-1
	Neutrální	0
	Spíše spokojen/a	1
	Zcela spokojen/a	2
Otázka 9	Zcela nedůležitá	-2
	Spíše nedůležitá	-1
	Neutrální	0
	Spíše důležitá	1
	Velmi důležitá	2
Otázka 10	Zcela neefektivní	-2
	Spíše neefektivní	-1
	Neutrální	0
	Spíše efektivní	1
	Zcela efektivní	2
Otázka 11	Zcela nelidský	-2
	Spíše nelidský	-1
	Neutrální	0
	Spíše lidský	1
	Zcela lidský	2
Otázka 12	Zcela neprofesionální	-2
	Spíše neprofesionální	-1
	Neutrální	0
	Spíše profesionální	1
	Zcela profesionální	2

Zdroj: Vlastní výzkum

Skóre spolupráce se sociálními službami bylo pro každého respondenta vypočteno jako součet kódů dle tabulky, s tím že kódy byly zvoleny tak, aby vyšší skóre znamenalo pozitivnější vnímání spolupráce respondentem. Skóre se mohlo pohybovat mezi -10 a +10.

H3 – Hodnocení spolupráce se sociálními službami souvisí s věkem příslušníků Policie České republiky.

Statistické hypotézy:

$3H_0$: Hodnocení spolupráce se sociálními službami nezávisí na věku.

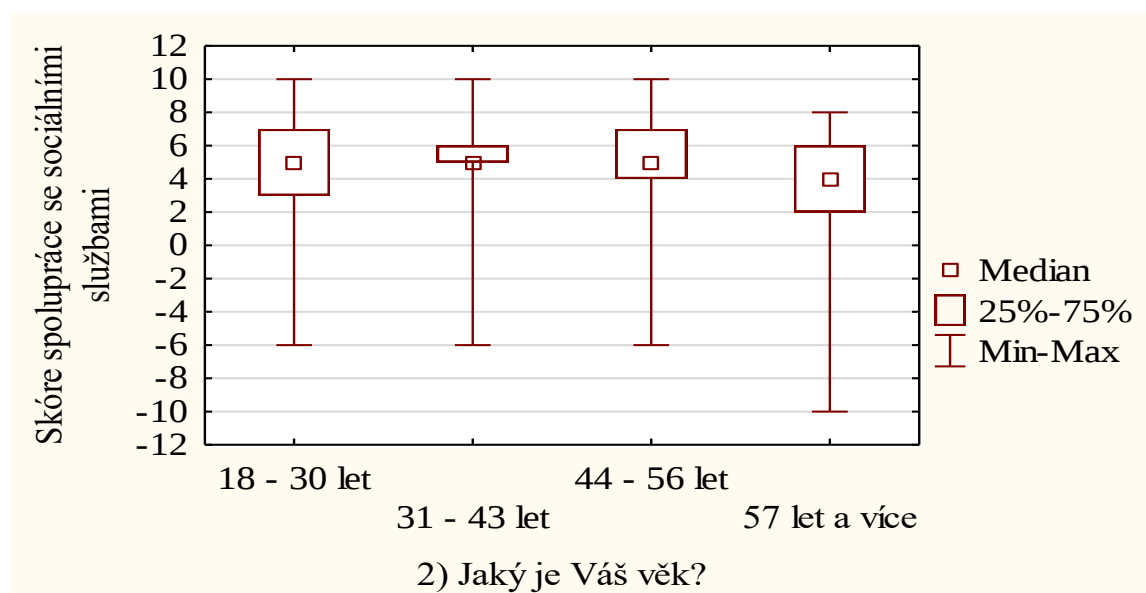
$3H_A$: Hodnocení spolupráce se sociálními službami závisí na věku.

Tabulka 7 - Spearmanův korelační koeficient a test nezávislosti

hodnota R	p-hodnota	rozhodnutí o H_0	závislost prokázána
-0,01	0,825	nezamítáme	ne

Zdroj: Vlastní výzkum

P-hodnota testu nezávislosti založeném na Spearmanově korelačním koeficientu vyšla s ohledem na 3 desetinná místa 0,825, tj. vyšší než hladina významnosti 0,05. Nulová hypotéza nebyla zamítnuta. Na hladině významnosti 0,05 nebyla prokázána závislost hodnocení spolupráce se sociálními službami na věku. Absenci výraznějšího trendu je možné pozorovat na základě kategorizovaného krabicového grafu.

Zdroj: Vlastní výzkum

Obrázek 19 – Graf závislosti hodnocení spolupráce se sociálními službami na věku

H4 – Hodnocení spolupráce se sociálními službami souvisí se služebním zařazením příslušníků Policie České republiky.

Statistické hypotézy:

4H₀: Hodnocení spolupráce se sociálními službami nezávisí na pracovním zařazení.

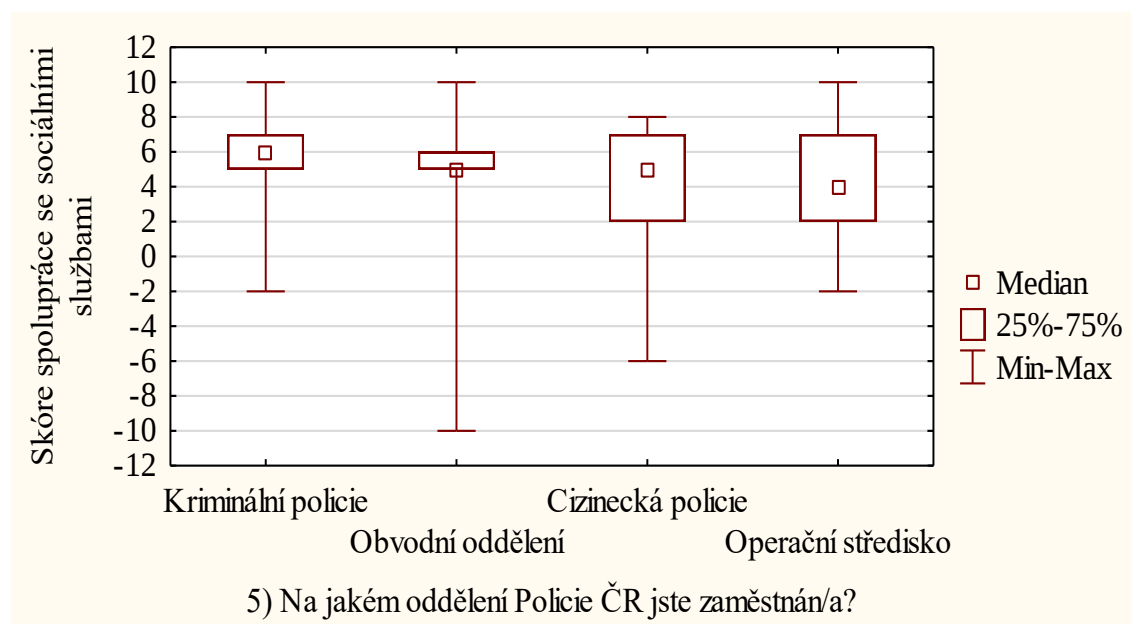
4H_A: Hodnocení spolupráce se sociálními službami závisí na pracovním zařazení.

Tabulka 8 - Kruskal-Wallisův test: p-hodnota a číselné statistiky

Pracovní zařazení	počet	Průměr	sm. odch.	medián	p-hodnota
Kriminální policie	45	5,8	2,7	6	0,078 (nezamítáme H ₀)
Obvodní oddělení	166	5,0	2,8	5	
Cizinecká policie	15	4,1	4,0	5	
Operační středisko KŘP JČK	20	4,3	3,0	4	

Zdroj: Vlastní výzkum

P-hodnota Kruskal-Wallisova testu vyšla s ohledem na 3 desetinná místa 0,078, tj. nižší než hladina významnosti 0,05. Nulová hypotéza nebyla zamítnuta. Na hladině významnosti 0,05 nebyla prokázána závislost hodnocení spolupráce se sociálními službami na pracovním zařazení. Pořadové statistiky skupin dle pracovního zařazení byly zobrazeny pomocí krabicového grafu.

Obrázek 20 – Graf závislosti hodnocení spolupráce se sociálními službami na věku

Zdroj: Vlastní výzkum

5 DISKUZE

Spolupráce mezi Policií ČR a sociálními službami je zásadní aktivitou z pohledu psychosociálních a zdravotních dopadů na klienty a také pro ochranu zdraví a života klientů. Každého z nás může potkat negativní událost, proto si činnost Policie České republiky a sociálních služeb, včetně jejich vzájemné spolupráce, zaslouží zvýšenou pozornost. Je důležité si uvědomit, že policejní i sociální práce je velmi psychicky náročná. Stejného názoru jsou i autoři Cox et al. (2023), kteří ve své knize uvádějí, že i v nejzákladnější podobě je policie obtížným a složitým povoláním. Pokud člověk nebyl policistou, je obtížné plně porozumět výzvám, kterým dnešní policisté čelí. Stejný pohled lze aplikovat i pro samotné sociální služby, neboť je taktéž velmi obtížné porozumět výzvám, kterým dnešní zaměstnanci sociálních služeb čelí. Zahraniční autoři Papazoglou a Tuttle (2018) upozorňují, že mnoho policistů a sociálních pracovníků hovoří o nedostatku podpory při zvládání psychologických důsledků jejich povolání, přičemž tento fakt je možno sledovat i v České republice. Proto by tato odvětví měla být dle mého názoru více podporována například přijetím legislativních změn, které by zjednodušily samotný výkon profesí. Tuto myšlenku směřuji k oblasti administrativy a sběru dat, kdy tyto činnosti jsou přehnané v obou popisovaných profesích. O nadměrném sběru dat a administrativních činnostech v rámci policejních složek píší i zahraniční odborníci O'Connor et al. (2022), kteří popisují tento stále se stupňující problém v Kanadě, ale také uvádí fakt, že se jedná o celosvětovou problematiku orgánů policie. Taktéž i autoři Dencik et al. (2018) popisují samý problém ve Spojeném království, z čehož vyplývá, že tato problematika se opravdu netýká pouze policejního orgánu v České republice. Často zmiňovaným problémem poskytovatelů sociálních služeb je stejně jako u policie vysoká míra administrativy, o čemž hovoří i Pospíšil (2015), který v Národní strategii rozvoje sociálních služeb 2016-2025 ve svých opatřeních navrhuje odstranit duplicitní vykazování a snížení administrativní zátěže. Další důležitou podporou, je zvýšení toku financí, protože ekonomicky jsou obě odvětví v České republice podfinancována a výsledkem je stále se navyšující nedostatek sociálních pracovníků i policistů. Jako poslední podporu vnímám oblast médií, neboť jak víme, média ovládají veřejné mínění a dokážou ovlivňovat způsob, jakým vnímáme svět kolem sebe. V současné době jsou sociální služby mého pohledu jen málo medializované a v případě Policie České republiky, média převážně podněcují

k negativnímu vnímání této ozbrojené složky. Obě odvětví dělají mnoho prospěšného a velmi důležitého pro společnost, a tak by neměla být opomíjena nebo vnímána v negativním smyslu. Negativní vnímání může vést k nedůvěře v policii nebo samotné sociální služby a jak píše Legood et al. (2017) nedůvěra může vytvářet problémy pro sociální pracovníky ve smyslu sníženého statusu profese, sníženého sebevědomí, osobního stigma kvůli profesi sociálního pracovníka, nebo může snížit pravděpodobnost, že programy sociálních služeb získají podporu. Cílem práce je zjištění vzájemné spolupráce Policie ČR se sociálními službami. Dalším zájmem v práci je zjistit, jak vnímají příslušníci Policie České republiky spolupráci se sociálními službami a zda je rozložení podílů spolupráce s jednotlivými sociálními službami rovnoměrné. Posledními dílčími cíli jsou zjištění, zda hodnocení spolupráce sociálních služeb souvisí s věkem příslušníků Policie České republiky a jejich služebním zařazením.

První otázka byla čistě orientační a měla za úkol zjistit pohlaví respondenta. Dotazník vyplnilo 105 žen, 208 mužů a 1 respondent uvedl jiné pohlaví. Druhá otázka měla za úkol zjistit věk respondenta. Lze konstatovat, že věková kategorie 57 let a více je nejméně obsaženou věkovou kategorií. Ostatní kategorie byly podobně věkově rozloženy, přičemž 93 (30 %) respondentů je ve věkové kategorii 18-30 let, dále 117 (37 %) respondentů je v kategorii 31-43 let a 87 (28 %) respondentů v kategorii 44-56 let. Na základě vyhodnocení hypotéz bylo zjištěno, že nebyla prokázána závislost hodnocení spolupráce se sociálními službami na věku respondentů.

Dále jsem zkoumal, na jakém oddělení policie respondenti působí. Z výzkumu vyplývá, že 188 (60 %) respondentů jsou zaměstnáni na obvodních odděleních. Mezi druhou nejčastější označenou odpověď patří „Služba kriminální policie a vyšetřování“ s počtem 56 (18 %) respondentů. Mezi dalšími možnostmi odpovědí byl uveden útvar cizinecké policie, kdy tuto odpověď označilo 35 (11 %) respondentů a kategorii „Operační středisko KŘP JČK“ označilo 26 (8 %) respondentů. Na základě vyhodnocení hypotéz bylo zjištěno, že nebyla prokázána závislost hodnocení spolupráce se sociálními službami v závislosti na služebním zařazením respondentů.

Otázky č. 6 a 7 se v mém dotazníku zabývají četností a konkrétním typem sociální služby, se kterými policisté spolupracovali. Celkem 63 (20 %) respondentů uvedlo, že se sociálními službami nespolečně pracovalo nikdy. Není se čemu divit, neboť začínající

policisté tuto spolupráci ještě nemuseli vůbec prožít, ať již z důvodu, že jsou zaměstnáni krátce nebo se nesetkali s případem, který by vyžadoval spolupráci se sociální službou. Nicméně tito respondenti dále v dotazníku již nepokračovali. Nejčastější odpovědí je 109 (35 %) respondentů, kteří spolupracovali se sociálními službami jedenkrát za měsíc. Na druhém místě je 59 (19 %) respondentů spolupracujících se sociálními službami jedenkrát za dva týdny a na třetím místě s počtem 22 (7 %) je odpověď „jedenkrát za týden“. Součet těchto odpovědí dává dohromady významnou většinu 190 (61 %) respondentů, kteří podle mého názoru spolupracují se sociálními službami často. Ostatní respondenti spolupracují se sociálními službami méně často. Usuzuji tak z odpovědí, kde 42 (13 %) respondentů spolupracovali se sociálními službami jedenkrát za půl roku a 19 (6 %) respondentů jedenkrát za rok. Tyto dvě odpovědi tvoří pouze 19 % respondentů, a tak je z mého výzkumu patrné, že spolupráce mezi Policí České republiky a sociálními službami je poměrně častá. Otázka č. 7 nabízela možnost výběru více odpovědí. Nejčastější odpovědí je spolupráce s OSPOD, kterou jako jednu z možností vybralo 230 (92 %) respondentů. Až takto velkou míru spolupráce jsem nečekal. Překvapením je to pro mne příjemným, protože jak uvádí Kahoun (2007) orgán sociálně-právní ochrany dětí je v rámci veřejné správy jediným orgánem, jehož hlavním subjektem je nezletilé dítě a jak všichni víme, děti jsou budoucností každé společnosti, proto tuto spolupráci vnímám jako velmi důležitou. Druhou nejčastější a neméně důležitou spoluprací je spolupráce s intervenčními centry, kde odpovědělo 133 (53 %) respondentů. Tato spolupráce probíhá na základě domácího násilí, a jak je zmíněno v zákoně o sociálních službách, pomoc intervenčních center je nezbytná, neboť díky intervenčnímu centru se dokáže oběť lépe zorientovat ve své situaci a nalézt řešení (Zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách). Na třetím místě jsou sociální služby charity, kam patří například noclehárny, azylové domy atd. s počtem 100 (40 %) respondentů. Zde jsem také nečekal až takový vysoký podíl spolupráce, ale ze své praxe vím, že policisté často provádí šetření po osobách v pátrání, které mohou být ubytovány v takovém typu zařízení. Dalším důvodem spolupráce může být oznámení ze strany zaměstnanců v těchto typech sociálních zařízení o různorodém protiprávním jednání klientů ať už v rovině násilí nebo například rovině majetkové trestné činnosti. Občas probíhá i nevšední typ spolupráce, kdy například policisté cizinecké policie, v případě potřeby z důvodu velké vzdálenosti nalezeného bezdomovce cizí národnosti daleko od nějakého města nebo daleko od zařízení sociálních služeb, se rozhodnou odvézt tuto osobu v

nesnázích do zařízení sociálních služeb. Ač by toto policisté z pohledu zákona a výkonu zaměstnání dělat nemuseli, tak velké množství policistů se chová lidsky a poskytnou pomoc takové osobě v jeho nastalé nepříznivé situaci a dopraví ho tam, kde se mu dostane adekvátní pomoci. Jako čtvrtá nejpočetnější je v této otázce odpověď „Probační a mediační služba“, kde odpovědělo 90 (36 %) respondentů. Spolupráce mezi policejním orgánem a PMS je také poměrně častou spoluprací. Autoři Štern, Ouředníčková a Doubravová (2010) konkretizují činnosti této spolupráce. Spolupráce probíhá ve formě spojitosti s kontrolou trestu domácího vězení, dále v souvislosti s přípravou na konzultace probační úředník, kdy spolupracuje s policisty z oddělení služby kriminální služby a vyšetřování (Štern, Ouředníčková a Doubravová, 2010). Statistickým vyhodnocením hypotéz bylo zjištěno, že zastoupení spolupráce s OSPOD bylo statisticky významně častější než zastoupení spolupráce s ostatními službami.

Otázkami č. 9, 10, 11 a 12 hodnotili respondenti přínosnost spolupráce z hlediska důležitosti, efektivity, lidskosti a profesionality. Pro tyto otázky byl využit interval spolehlivosti pro relativní četnost. V otázce č. 9 zabývající se vnímáním důležitosti spolupráce se sociálními službami bylo zjištěno (viz tabulka č. 1), že 251 respondentů vnímalo spolupráci se sociálními službami jako velmi důležitou nebo spíše důležitou 229 respondentů. Podíl těchto respondentů činil 91,2 %. Dle 95 % intervalu spolehlivosti pro relativní četnost se podíl příslušníků Policie ČR vnímajících spolupráci se sociálními službami jako důležitou pohybuje mezi 87,0 % a 94,4 %. Na základě intervalu spolehlivosti bylo zjištěno, že respondenti vnímají spolupráci se sociálními službami jako důležitou. Otázka č. 10 se týkala efektivity spolupráce (viz tabulka č. 2), kdy 251 respondentů vnímalo spolupráci se sociálními službami jako velmi efektivní nebo spíše efektivní 195 respondentů. Podíl těchto respondentů činil 77,7 %. Dle 95 % intervalu spolehlivosti pro relativní četnost se podíl příslušníků Policie ČR vnímajících spolupráci se sociálními službami jako efektivní pohybuje mezi 72,0 % a 82,7 %. Lze konstatovat, že spolupráce je vnímána respondenty jako efektivní. Dále na základě intervalu spolehlivosti (viz tabulka č. 3) bylo zjištěno, že v otázce č. 11 vnímalo 251 respondentů spolupráci se sociálními službami jako velmi lidskou nebo spíše lidskou 134 respondentů. Podíl těchto respondentů činil 53,4 %. Dle 95 % intervalu spolehlivosti pro relativní četnost se podíl příslušníků Policie ČR vnímajících spolupráci se sociálními službami jako lidskou pohybuje mezi 47,0 % a 59,7 %, z čehož se dá usuzovat, že spolupráce je vnímána jako lidská mírně větší polovinou z celkového

počtu respondentů. Zde je nutné podotknout, že významnou část tvořila odpověď, kde 95 (38 %) respondentů vnímá spolupráci jako neutrální. Tato nejvíce obsažená odpověď může být způsobena profesním nastavením policistů, od kterých je vyžadovaná vysoká profesionalita při výkonu služby, a tak je možné, že pro respondenty, tedy příslušníky policie nebyla uchopitelná z pohledu spolupráce. Otázka č. 12 se naopak zabývala profesionalitou, kde 251 respondentů spolupráci vnímalo se sociálními službami jako velmi profesionální nebo spíše profesionální 172 respondentů. Podíl těchto respondentů činil 68,5 %. Dle 95 % intervalu spolehlivosti pro relativní četnost se podíl příslušníků Policie ČR vnímajících spolupráci se sociálními službami jako profesionální pohybuje mezi 62,4 % a 74,2 % (viz tabulka č. 4). Z výsledků je patrné, že větší polovina respondentů vnímá spolupráci jako profesionální. Na základě vyhodnocení otázek 9 a 10, lze říci, že respondenti vnímají tuto spolupráci jako efektivní a důležitou. Otázkami 11 a 12 byla zjišťována profesionalita a lidskost. Respondenti odpověděli, že spolupráci vidí spíše jako profesionální, byť je i lidskost zastoupena také v poměrně vysoké míře. Na základě zhodnocení těchto čtyř otázek, lze usoudit, že příslušníci Policie České republiky vnímají spolupráci se sociálními službami jako přínosnou. Taktéž spolupráce mezi policií a sociálními službami byla popsána v systematické rešerši od autorů Pattersona a Swana (2019), kteří podotkli skutečnost, že již v roce 1952 ve městě Rochester v USA byla tato spolupráce považována za efektivní a přínosnou.

Na závěr mého dotazníkového šetření jsem v otázkách č. 16 a 17 zjišťoval, zda by se měla spolupráce mezi sociálními službami a Policií České republiky dále zdokonalovat a v případě, že respondenti označili odpověď „ano, prostor pro zlepšení by byl“, tak byla respondentům nabídnuta poslední otázka, která se dotazovala, v jakém ohledu by se tato spolupráce mohla zlepšit. 145 (58 %) respondentů odpovědělo, že prostor pro zlepšení by v rámci spolupráce byl a naopak 106 (42 %) tvrdilo, že funguje vše, jak má. Poslední otázka nabízela možnost označení více odpovědí a nejčastější byla odpověď, kde respondenti navrhovali zlepšení spolupráce v oblasti proškolení s počtem 90 (43 %) respondentů. V oblasti komunikace vidí prostor pro zlepšení 77 (37 %) respondentů a taktéž i zahraniční odborníci jako Ford et. al (2020) uvádí mezi běžně uváděné překážky efektivní spolupráce mezi policií a sociálními službami například špatnou komunikaci mezi policisty a pracovníky určité sociální služby. Dále v oblasti sdílení informací vidí prostor pro zlepšení 69 (33 %) respondentů. Nejméně odpovědí získala odpověď „zlepšení v oblasti administrativní spolupráce“, kde vidí prostor pro zlepšení

59 (28 %) respondentů. Nejčastější odpovědí byla oblast proškolení, kterou považuje v rámci spolupráce policie a sociálních služeb za důležitou i zahraniční autor Taylor (2021), který píše o zlepšení spolupráce mezi policií a sociálními službami pomocí společné odborné přípravy ve formě školení nebo vzdělávání.

Z diskuze plyne, že zhodnocením otázek týkající se důležitosti, efektivity, lidskosti a profesionality lze říci, že příslušníci Policie České republiky vnímají spolupráci se sociálními službami jako přínosnou. Překvapením to pro mě není, protože sám jako policista, který se v rámci této spolupráce také pohybuje hodnotím spolupráci jako velmi důležitou i efektivní. Profesionalita a lidskost je velice individuální při výkonu zaměstnání, jak v pozici zaměstnanců sociálních služeb, tak i zaměstnanců Policie České republiky. Tyto aspekty jsou podmíněny především osobností daného člověka, a i když například je na policisty kladen velký důraz na profesionalitu a žádný na lidskost, je velké množství policistů nejdříve člověkem a poté až policistou. Domnívám se, že kombinace profesionality a lidskosti ve vyváženém poměru, včetně přihlédnutí k okolnostem předmětné spolupráce je tou správnou cestou vystupování, jak v sociálních službách, tak v policejní praxi. Spolupráci se sociálními službami hodnotím jak profesionální, tak lidskou a vzhledem k výsledkům výzkumného šetření je možno tvrdit, že spolupráci hodnotí takto i moji kolegové v Jihočeském kraji. Dalším zjištěním, které považuji za zajímavé je skutečnost, že zastoupení spolupráce s OSPOD bylo významně častější než zastoupení spolupráce s ostatními službami. Toto zjištění, které vyplynulo z mého výzkumného šetření vnímám s potěšením, protože zastávám názor, že čím dříve se podchytí jakékoliv rizikové či protiprávní jednání u dětí, tím lépe pro samotné děti, jejich rodiny i pro celou společnost. Zásahu velké míry spolupráce spatřuji v legislativním zakotvení, kterého se týkají přímo i nepřímo celkem čtyři zákony a také interní akt Policie České republiky. Konkrétně jde o § 14 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, dále § 10 odstavce 4 zákona č. 359/1999 Sb., o Sociálně-právní ochraně dětí, zákon č. 218/2003 Sb., o soudnictví ve věcech mládeže a posledním zákonem je zákon č. 500/2004 Sb., Správní řád. Jak uvádí Kahoun (2007) ve své publikaci, OSPOD je povinen poskytnout orgánům činným v trestním řízení, kam patří i Policie České republiky, údaje, které jsou potřebné pro trestní řízení. Taktéž je dle výše uvedených zákonů povinná Policie České republiky poskytnout součinnost jak v trestním řízení, tak i v přestupkovém řízení, například v případech, kdy je dítě přítomno u přestupkového jednání vykazující znaky občanského soužití. V této

souvislosti pojednává o spolupráci ze strany Policie České republiky například i interně závazný pokyn policejního prezidenta č. 167/2010, který upravuje činnost při vyhledávání, vyšetřování a dokumentování protiprávního jednání, se kterým se dostalo do kontaktu nezletilé dítě ať už v postavení oběti, pachatele nebo svědka. Dle mého názoru rozsáhlé legislativní zakotvení a výsledek mého výzkumného šetření reflektuje důležitost spolupráce dvou významných orgánů zastávající úlohu ochrany dětí v rámci celé České republiky. Posledním zjištěním je skutečnost, že nebyla prokázána závislost hodnocení spolupráce se sociálními službami na věku respondentů ani na jejich služebním zařazení. Lze konstatovat, že všechny věkové kategorie respondentů hodnotí spolupráci bez výraznějšího trendu, bez ohledu na věk respondentů jsou výsledky ve výzkumném šetření poměrně rovnoměrné. Taktéž hodnocení sociálních služeb ve spojitosti s kategoriemi služebního zařazení respondentů je poměrně rovnoměrné bez ohledu, na jakém oddělení jsou respondenti pracovně působí. Toto zjištění považuji za pozitivní, neboť lze akceptovat fakt, že všechny věkové kategorie zastoupené ve výzkumném šetření jsou relativně spokojeny. Stejně tak se dá říci, že všechna oddělení Policie České republiky zúčastněná ve výzkumném šetření jsou taktéž spokojena se spoluprací se sociálními službami. Proto bych doporučil všem policistům i zaměstnancům sociálních služeb, aby nadále svědomitě zastávali své profesní činnosti a vždy jednali v zájmu klientů ať již v rámci výkonu své samostatné profese, tak v rámci spolupráce mezi Policií České republiky a sociálními službami.

6 ZÁVĚR

Vybráním tématu „Subjektivní hodnocení spolupráce příslušníků Policie ČR se sociálními službami“ pro svou diplomovou práci, jsem chtěl především zjistit, jak je vnímána práce sociálních služeb z pohledu příslušníků Policie České republiky v Jihočeském kraji. Při psaní této práce a realizaci výzkumu jsem si ještě více uvědomil důležitost této spolupráce.

Cílem práce bylo pozorovat vzájemnou spolupráci Policie ČR se sociálními službami. Dalším zájmem v práci bylo zjistit, jak vnímají příslušníci Policie České republiky spolupráci se sociálními službami a zda je rozložení podílů spolupráce s jednotlivými sociálními službami rovnoměrné. Posledními dílčími cíli bylo zjištění, zda hodnocení spolupráce sociálních služeb souvisí s věkem příslušníků Policie České republiky a jejich služebním zařazením. K dosažení cíle byla použita kvantitativní výzkumná strategie, metoda dotazování a technika vlastního dotazníku. V dotazníku byly použity uzavřené otázky s možností výběru konkrétních položek v odpovědích a polouzavřené otázky, které umožňují kromě nabídnutých variant odpovědí i jejich doplnění. Vzhledem k tomu, že dotazník byl určen pro policisty v rámci Jihočeského kraje, rozhodl jsem se zvolit dotazníkové šetření v elektronické podobě. Pro všechny otázky dotazníku byly vytvořeny sloupcové grafy s absolutními a relativními četnostmi. Při statistické inferenci byly použity následující statistické metody: interval spolehlivosti pro relativní četnost vypočtený pomocí Clopper-Pearsonovy metody, test nezávislosti založený na Spearmanově korelačním koeficientu, Kruskal-Wallisův test, Cochranův Q test a McNemarův test. Výpočty byly provedeny pomocí programu TIBCO STATISTICA, hladina významnosti činila 5 %. Hypotézy 1 a 2 se potvrdily. Hypotézy 3 a 4 se nepotvrdily.

Z výsledků dotazníkového šetření mezi příslušníky Policie České republiky v Jihočeském kraji vyplývá, že z pohledu důležitosti, efektivity, lidskosti a profesionality ji hodnotí jako přínosnou. Další zjištěnou skutečností je, že zastoupení spolupráce s OSPOD je významně častější než zastoupení spolupráce s ostatními službami. Podle mého názoru jde o pozitivní zjištění, protože předmětem spolupráce je rizikové chování, s kterým se děti setkávají nebo jsou samotnými činiteli. Proto považuji tuto spolupráci za velmi důležitou z hlediska budoucího vývoje společnosti, neboť jak všichni víme, děti jsou naše budoucnost. Co se týká hodnocení spolupráce

sociálních služeb v souvislosti s věkem příslušníků Policie České republiky a jejich služebním zařazením, nebyla v těchto případech prokázána závislost. S ohledem na získané výsledky a také ze zahraniční literatury je zapotřebí apelovat na to, aby Policie České republiky a sociální služby více spolupracovali ve smyslu společných nebo i vzájemných školeních a také klást větší důraz na kvalitní komunikaci mezi policisty a pracovníky sociálních služeb. Základem úspěchu je vždy dobrá komunikace a s tím spojené přesné podání potřebných informací.

Netvrdím, že jsem odborníkem na policejní práci, ale s jistotou mohu říci, že jsem zkušeným policistou z přímého výkonu, a tak jsem se v diskuzi snažil provázat výsledky svého výzkumu s tím, jak to opravdu v policejní práci chodí. Diskuze nabízí opravdový pohled na spolupráci Policie České republiky a sociálních služeb s oporou literatury, zákonů, provedeného výzkumu i reálné praxe. Tato diplomová práce nabídla vhled a názory na spolupráci se sociálními službami z pohledu policistů v Jihočeském kraji a může sloužit jako zdroj informací. Naopak považuji za stejně zajímavé zjistit, jak je tato spolupráce vnímána z pohledu zaměstnanců sociálních služeb v Jihočeském kraji.

7 SEZNAM ZDROJŮ

1. AL MANHALI, A.H., AL KAABI, F., AL HANAEE, M., 2022. We Are All Police—Abu Dhabi Police Community Engagement Initiative. *Policing: A Journal of Policy and Practice* [online]. 16(2), 236-248 [cit. 2023-2-23]. DOI: 10.1093/policing/paac013. ISSN 1752-4512. Dostupné z: <https://academic.oup.com/policing/article/16/2/236/6563061>
2. BALABÁN, M., PERNICA, B., 2015. *Bezpečnostní systém ČR: problémy a výzvy*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, nakladatelství Karolinum. ISBN 978-80-246-3150-9
3. BARTOŠOVÁ, H., 2005. *Management II: základy: vybrané metody a techniky*. Praha: Policejní akademie České republiky. ISBN 978-80-7251-198-3.
4. BATTILANA, J., 2018. Cracking the organizational challenge of pursuing joint social and financial goals: Social enterprise as a laboratory to understand hybrid organizing. *M@n@gement* [online]. 21(4) [cit. 2023-2-20]. DOI: 10.3917/mana.214.1278. ISSN 1286-4692. Dostupné z: <http://www.cairn.info/revue-management-2018-4-page-1278.htm?ref=doi>
5. BEDDOE, L., STANIFORTH, B.L., FOUCHÉ, C.B., 2019. ‘Proud of what I do but often ... I would be happier to say I drive trucks’: Ambiguity in social workers’ self-perception. *Qualitative Social Work* [online]. 18(3), 530-546 [cit. 2023-4-24]. DOI: 10.1177/1473325017725801. ISSN 1473-3250. Dostupné z: <http://journals.sagepub.com/doi/10.1177/1473325017725801>
6. BREWIN, C.R., MILLER, J.K., SOFFIA, M., PEART, A., BURCHELL, B., 2022. Posttraumatic stress disorder and complex posttraumatic stress disorder in UK police officers. *Psychological Medicine* [online]. 52(7), 1287-1295 [cit. 2023-2-23]. DOI: 10.1017/S0033291720003025. ISSN 0033-2917. Dostupné z: https://www.cambridge.org/core/product/identifier/S0033291720003025/type/journal_article
7. BROWN, J. et al., 2018. Extending the remit of evidence-based policing. *International Journal of Police Science & Management* [online]. 20(1), 38-51 [cit. 2023-4-27]. DOI: 10.1177/1461355717750173. ISSN 1461-3557. Dostupné z: <http://journals.sagepub.com/doi/10.1177/1461355717750173>

8. BURCHELL, B., MILLER, J., BREWIN, C., SOFFIA, M., WANG, S., 2022. The association between job quality and the incidence of PTSD amongst police personnel. *Policing: A Journal of Policy and Practice* [online]. [cit. 2023-2-23]. DOI: 10.1093/police/paac054. ISSN 1752-4512. Dostupné z: <https://academic.oup.com/policing/advance-article/doi/10.1093/police/paac054/6717934>
9. COLNAR, S., DIMOVSKI, V., BOGATAJ, D., 2019. Knowledge Management and the Sustainable Development of Social Work. *Sustainability* [online]. 11(22) [cit. 2023-2-15]. DOI: 10.3390/su11226374. ISSN 2071-1050. Dostupné z: <https://www.mdpi.com/2071-1050/11/22/6374>
10. COX, S.M., MASSEY, D., KOSKI, C.M., WENTZ, E., 2023. *Introduction to Policing FIFTH EDITION*. 5th ed. Illinois, USA: Sage Publishing. ISBN 9781071838198
11. ČÍRTKOVÁ, L., 2020. *Domáci násilí: nebezpečné rodinné vztahy ve 21. století*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk. ISBN 978-80-7380-806-8.
12. DENCÍK, L., HINTZ, A., CAREY, Z., 2018. Prediction, pre-emption and limits to dissent: Social media and big data uses for policing protests in the United Kingdom. *New Media & Society* [online]. 20(4), 1433-1450 [cit. 2023-2-23]. DOI: 10.1177/1461444817697722. ISSN 1461-4448. Dostupné z: <http://journals.sagepub.com/doi/10.1177/1461444817697722>
13. DISMAN, M., 2011. *Jak se vyrábí sociologická znalost: příručka pro uživatele*. 4., nezměněné vydání. Praha: Karolinum. ISBN 9788024619668
14. DUKOVÁ, I. et al., 2013. Sociální politika, učebnice pro obor sociální činnost. 1. vydání. Praha: Grada. 200 s. ISBN 978-80-247-3880-2.
15. ELICHOVÁ, M., 2017. *Sociální práce: aktuální otázky*. Praha: Grada. ISBN 978-80-271
16. FELDMAN, G., 2021. Social work and the state: Perspectives and practice. *Social Policy & Administration* [online]. 55(5), 879-890 [cit. 2023-2-16]. DOI: 10.1111/spol.12667. ISSN 0144-5596. Dostupné z: <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/spol.12667>

17. FORD, K. et al., 2020. Understanding the outcome of police safeguarding notifications to social services in South Wales. *The Police Journal: Theory, Practice and Principles* [online]. 93(2), 87-108 [cit. 2023-3-6]. DOI: 10.1177/0032258X19836144. ISSN 0032-258X. Dostupné z: <http://journals.sagepub.com/doi/10.1177/0032258X19836144>
18. GRANICH, S., 2021. Book Review: Modern social work theory. *Research on Social Work Practice* [online]. 31(6), 671-672 [cit. 2023-2-17]. DOI: 10.1177/10497315211023575. ISSN 1049-7315. Dostupné z: <http://journals.sagepub.com/doi/10.1177/10497315211023575>
19. GUNDHUS, H.O.I., TALBERG, N., WATHNE, C.T., 2022. From discretion to standardization: Digitalization of the police organization. *International Journal of Police Science & Management* [online]. 24(1), 27-41 [cit. 2023-4-27]. DOI: 10.1177/14613557211036554. ISSN 1461-3557. Dostupné z: <http://journals.sagepub.com/doi/10.1177/14613557211036554>
20. HENDL, J., 2015. *Přehled statistických metod: analýza a metaanalýza dat*. Páté, rozšířené vydání. Praha: Portál. ISBN 978-80-262-0981-2.
21. HOGGETT, J., REDFORD, P., TOHER, D., WHITE, P., 2019. Challenges for Police Leadership: Identity, Experience, Legitimacy and Direct Entry. *Journal of Police and Criminal Psychology* [online]. 34(2), 145-155 [cit. 2023-2-28]. DOI: 10.1007/s11896-018-9264-2. ISSN 0882-0783. Dostupné z: <http://link.springer.com/10.1007/s11896-018-9264-2>
22. HROZENSKÁ, M., DVOŘÁČKOVÁ, D., 2013. *Sociální péče o seniory*. Praha: Grada. ISBN 978-80-247-4139-0.
23. KAHOUN, V., 2007. *Vybrané kapitoly k sociální práci: sociální práce II*. V Praze: Triton. ISBN 978-80-7387-064-5
24. KAIP, D., IRELAND, L., HARVEY, J., 2023. "I don't think a lot of people respect us" – police and social worker experiences of interagency working with looked-after children. *Journal of Social Work Practice* [online]. 37(1), 29-44 [cit. 2023-2-22]. DOI: 10.1080/02650533.2022.2036109. ISSN 0265-0533. Dostupné z: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/02650533.2022.2036109>

25. KARP, T., FILSTAD, C., GLOMSETH, R., 2018. 27 Days of Managerial work in the police service. *Police Practice and Research* [online]. 20(5), 427-443 [cit. 2023-2-28]. DOI: 10.1080/15614263.2018.1526682. ISSN 1561-4263. Dostupné z: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/15614263.2018.1526682>
26. KHOO, E., NYGREN, L., GÜMÜSCÜ, A., 2020. From Needs to Relationships to Organisations: Transactional Complexity in Social Work in the Swedish Social Services. *The British Journal of Social Work* [online]. 50(7), 2098-2115 [cit. 2023-4-24]. DOI: 10.1093/bjsw/bcz141. ISSN 0045-3102. Dostupné z: <https://academic.oup.com/bjsw/article/50/7/2098/5650370>
27. KOZLOVÁ, L., 2005. *Sociální služby*. 1. vydání. Praha: TRITON. ISBN 80–7254-662-7
28. LAMIN, S.A., TEBOH, C., CHAMBERLAIN, J.M., 2016. Police social work and community policing. *Cogent Social Sciences* [online]. 2(1) [cit. 2023-3-13]. DOI: 10.1080/23311886.2016.1212636. ISSN 2331-1886. Dostupné z: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/23311886.2016.1212636>
29. LEGOOD, A., MCGRATH, M., SEARLE, R., LEE, A., 2017. Exploring How Social Workers Experience and Cope with Public Perception of Their Profession. *British Journal of Social Work* [online]. 46(7), 1872-1889 [cit. 2023-4-24]. DOI: 10.1093/bjsw/bcv139. ISSN 0045-3102. Dostupné z: <https://academic.oup.com/bjsw/article-lookup/doi/10.1093/bjsw/bcv139>
30. MALÍK HOLASOVÁ, V., 2014. *Kvalita v sociální práci a sociálních službách*. Praha: Grada. ISBN 9788024743158.
31. MAREŠ, M., 2019. *Ústavní zákon o bezpečnosti České republiky: komentář*. Praha: Wolters Kluwer. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7598-202-5
32. MATOUŠEK, O., 2012. *Základy sociální práce*. Vyd. 3. Praha: Portál. ISBN 978-80-262-0211-0
33. MATOUŠEK, O. et al., 2013. *Metody a řízení sociální práce*. 3. vydání. Praha: Portál. ISBN 978-80-262-0213-4

34. MATOUŠEK, O., 2022. *Strategie a postupy v sociální práci*. Praha: Portál. ISBN 978-80-262-1952-1.
35. MÁTEL, A., 2019. *Teorie sociální práce I: sociální práce jako profese, akademická disciplína a vědní obor*. Praha: Grada Publishing. ISBN 978-80-271-2220-2.
36. MCCULLOCH, T., WEBB, S., 2020. What the Public Think about Social Services: A Report from Scotland. *The British Journal of Social Work* [online]. 50(4), 1146-1166 [cit. 2023-4-23]. DOI: 10.1093/bjsw/bcz090. ISSN 0045-3102. Dostupné z: <https://academic.oup.com/bjsw/article/50/4/1146/5561469>
37. MCGREGOR, R., 2021. Four Characteristics of Policing as a Practice. *Policing: A Journal of Policy and Practice* [online]. 15(3), 1842-1853 [cit. 2023-2-24]. DOI: 10.1093/police/paab015. ISSN 1752-4512. Dostupné z: <https://academic.oup.com/policing/article/15/3/1842/6304910>
38. MOLEK, J., 2019. *Řízení organizací sociální práce: vybrané problémy z oblasti marketingu a managementu*. České Budějovice: Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, Zdravotně sociální fakulta. ISBN 978-80-7394-732-3.
39. MYLLYLÄ, M., HAKALA, J.T., MYLLYLÄ, M., 2017. Modernizing the Police with Research, Development and Innovation Activities. *Nordisk politiforskning* [online]. 4(1), 45-67 [cit. 2023-4-28]. DOI: 10.18261/issn.1894-8693-2017-01-05. ISSN 1894-8693. Dostupné z: <http://www.idunn.no/doi/10.18261/issn.1894-8693-2017-01-05>
40. NEUBAUEROVÁ, L., 2021. *ZÁKLADY SOCIÁLNÍ PRÁCE*. Hradec Králové. ISBN 8024743159. Dostupné také z: https://www.uhk.cz/file/edee/pedagogicka-fakulta/pdf/pracoviste-fakulty/ustav-socialnich-studii/dokumenty/studijni_opory/socialni_patologie_a_prevence_2021/zaklady-socialni-prace.pdf. Průvodce předmětem pro studijní program Sociální patologie a prevence. Univerzita Hradec Králové, Pedagogická fakulta.
41. NILSSON, K., LANDSTEDT, E., 2022. Public trust of social workers in Sweden: A repeated cross-sectional study. *Journal of Social Work* [online]. 22(6), 1374-1393 [cit. 2023-4-24]. DOI: 10.1177/14680173221094535. ISSN 1468-0173. Dostupné z: <http://journals.sagepub.com/doi/10.1177/14680173221094535>

42. O'CONNOR, C.D., NG, J., HILL, D., FREDERICK, T., 2022. Thinking about police data: Analysts' perceptions of data quality in Canadian policing. *The Police Journal: Theory, Practice and Principles* [online]. 95(4), 637-656 [cit. 2023-2-22]. DOI: 10.1177/0032258X211021461. ISSN 0032-258X. Dostupné z: <http://journals.sagepub.com/doi/10.1177/0032258X211021461>

43. PAPAOGLOU, K., TUTTLE, B.M.Q., 2018. Fighting Police Trauma: Practical Approaches to Addressing Psychological Needs of Officers. *SAGE Open* [online]. 8(3) [cit. 2023-2-22]. DOI: 10.1177/2158244018794794. ISSN 2158-2440. Dostupné z: <http://journals.sagepub.com/doi/10.1177/2158244018794794>

44. PARRISH, D.E., 2018. Evidence-Based Practice: A Common Definition Matters. *Journal of Social Work Education* [online]. 54(3), 407-411 [cit. 2023-4-29]. DOI: 10.1080/10437797.2018.1498691. ISSN 1043-7797. Dostupné z: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/10437797.2018.1498691>

45. PATTERSON, G.T., SWAN, P.G., 2019. Police social work and social service collaboration strategies one hundred years after Vollmer. *Policing: An International Journal* [online]. 42(5), 863-886 [cit. 2023-2-15]. DOI: 10.1108/PIJPSM-06-2019-0097. ISSN 1363951X. Dostupné z: <https://www.emerald.com/insight/content/doi/10.1108/PIJPSM-06-2019-0097/full/html>

46. PAWAR, M., 2019. Social Work and Social Policy Practice: Imperatives for Political Engagement. *The International Journal of Community and Social Development* [online]. 1(1), 15-27 [cit. 2023-4-22]. DOI: 10.1177/2516602619833219. ISSN 2516-6026. Dostupné z: <http://journals.sagepub.com/doi/10.1177/2516602619833219>

47. PEASE, K., 2019. Knutsson, J. and Tompson, L., eds. (2017). Advances in Evidence Based Policing; Lum, C. and Koper, C .S. (2017). Evidence-Based Policing: Translating Research into Practice. *Policing: A Journal of Policy and Practice* [online]. [cit. 2023-4-27]. DOI: 10.1093/police/paz046. ISSN 1752-4512. Dostupné z: <https://academic.oup.com/policing/advance-article/doi/10.1093/police/paz046/5530717>

48. PEPPER, I., ROGERS, C., MARTIN, H., 2020. Evidence based policing: a view on its development within the police service. *Journal of Work-Applied Management* [online]. 12(1), 91-96 [cit. 2023-2-23]. DOI: 10.1108/JWAM-01-2020-0001. ISSN 2205-2062. Dostupné z: <https://www.emerald.com/insight/content/doi/10.1108/JWAM-01-2020-0001/full/html>
49. PILÁT, M., 2020. *Sociální práce s vybranými skupinami klientů*. Opava. Dostupné z: https://is.slu.cz/el/fvp/zima2020/UPPVBK026/SPsVK_Total_final_2020_PDF.pdf. Studijní materiál. Slezská univerzita v Opavě, Fakulta veřejných politik v Opavě.
50. *Policie České republiky: Police of the Czech Republic*. 2. vydání. Praha: Policejní prezidium České republiky, 2017. ISBN 978-80-270-0664-9.
51. PORADA, V., HOLCR, K., 2011. *Policejní vědy: sociální práce II*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk. ISBN 978-80-7380-314-8
52. POSPÍŠIL, D., 2015. *Národní strategie rozvoje sociálních služeb na období 2016-2025*. Praha: MPSV. ISBN 978-80-7421-126-3.
53. PUNCH, K., 2015. *Úspěšný návrh výzkumu*. Vydání druhé. Přeložil Jan HENDL. Praha: Portál. ISBN 978-80-262-0980-5.
54. RYNES, S.L., BARTUNEK, J.M., 2017. Evidence-Based Management: Foundations, Development, Controversies and Future. *Annual Review of Organizational Psychology and Organizational Behavior* [online]. 4(1), 235-261 [cit. 2023-4-27]. DOI: 10.1146/annurev-orgpsych-032516-113306. ISSN 2327-0608. Dostupné z: <https://www.annualreviews.org/doi/10.1146/annurev-orgpsych-032516-113306>
55. SANDERS, C.B., LANGAN, D., 2017. New public management and the extension of police control: community safety and security networks in Canada. *Policing and Society* [online]. 29(5), 566-578 [cit. 2023-3-12]. DOI: 10.1080/10439463.2018.1427744. ISSN 1043-9463. Dostupné z: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/10439463.2018.1427744>.

56. Sociální práce: Sociálna práca Czech and Slovak Social Work : nabízíme spojení teorie a praxi : ponúkame spojenie teórie s praxou, 2022. Brno: Asociace vzdělavatelů v sociální práci, 2022, (2)
57. Sociální služby, 2019. [online]. MPSV. [cit. 14.02.2023]. Dostupné z: <https://www.mpsv.cz/socialni-sluzby-1>
58. SPASIĆ, D., 2020. Evidence-based policing. *Bezbednost, Beograd* [online]. 62(3), 162-185 [cit. 2023-3-13]. DOI: 10.5937/bezbednost2003162S. ISSN 0409-2953. Dostupné z: <https://scindeks.ceon.rs/Article.aspx?artid=0409-29532003162S>
59. SPENSBERGER, F., KOLLAR, I., GAMBRILL, E., GHANEM, C., PANKOFER, S., 2020. How to Teach Evidence-Based Practice in Social Work: A Systematic Review. *Research on Social Work Practice* [online]. 30(1), 19-39 [cit. 2023-4-29]. DOI: 10.1177/1049731519852150. ISSN 1049-7315. Dostupné z: <http://journals.sagepub.com/doi/10.1177/1049731519852150>
60. STASSEN, R., CECCATO, V., 2021. Police Accessibility in Sweden: An Analysis of the Spatial Arrangement of Police Services. *Policing: A Journal of Policy and Practice* [online]. 15(2), 896-911 [cit. 2023-2-24]. DOI: 10.1093/polic/paz068. ISSN 1752-4512. Dostupné z: <https://academic.oup.com/policing/article/15/2/896/5684829>
61. STOČESOVÁ, V., ČÁP, D., 2020. *Psychoterapeutická práce s původci domácího násilí: zvládání vzteku, agrese a násilných projevů*. Praha: Portál. ISBN 978-80-262-1655-1.
62. Systém sociálního zabezpečení, 2009. [online]. MPSV. [cit. 12.02.2023]. Dostupné z: MPSV, https://www.mpsv.cz/documents/20142/955203/ssz_cr_cz.pdf/0a28b312-2beb-34c7-b447-487dedb42c92
63. ŠTEINBACH, M., 2019. *Zákon o Policii České republiky: komentář*. Praha: Wolters Kluwer. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7598-193-6

64. ŠTERN, P., OUŘEDNÍČKOVÁ, L., DOUBRAVOVÁ, D., ed., 2010. *Probace a mediace: možnosti řešení trestných činů*. Praha: Portál. ISBN 978-80-7367-757-2.
65. TAYLOR, J., 2021. *Professional services. Victim focus: Challenge, change, influence*. [online]. Victim focus. London, United Kingdom [cit. 2023-2-22]. Dostupné z: <https://www.victimfocus.org.uk/professional-services>
66. TIMOR-SHLEVIN, S., BENJAMIN, O., 2021. The tension between managerial and critical professional discourses in social work. *Journal of Social Work* [online]. 21(4), 951-969 [cit. 2023-2-21]. DOI: 10.1177/1468017320949359. ISSN 1468-0173. Dostupné z: <http://journals.sagepub.com/doi/10.1177/1468017320949359>
67. TOMEK, P., 2019. *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů: s komentářem, poznámkami a judikaturou*. Olomouc: ANAG, (3. aktual. a rozšířené vyd). Právo (ANAG). ISBN 978-80-7554-234-2
68. TOPINKA, D., ed., 2016. *Domácí násilí z perspektivy aplikovaného výzkumu: základní fakta a výsledky*. Ostrava: SocioFactor. ISBN 978-80-906615-0-9.
69. VOJTÍŠEK, P. Výzkumné metody. Metody a techniky výzkumu a jejich aplikace v absolventských pracích vyšších odborných škol. Praha: Vyšší odborná škola sociálně právní, 2012. ISBN 978-80-905109-3-7
70. WARNER, J., 2021. Social work legitimacy: democratising research, policy and practice in child protection. *The British Journal of Social Work* [online]. 51(4), 1168-1185 [cit. 2023-4-23]. DOI: 10.1093/bjsw/bcab021. ISSN 0045-3102. Dostupné z: <https://academic.oup.com/bjsw/article/51/4/1168/6139845>
71. WOLLMANN, H., SCHRÖTER, E., ed., 2019. *Comparing Public Sector Reform in Britain and Germany* [online]. Routledge [cit. 2023-2-14]. DOI: 10.4324/9781315196299. ISBN 9781315196299
72. YAARI, M., BLIT-COHEN, E., SAVAYA, R., 2020. Management in social enterprises—Management style, challenges, and strategies. *Journal of General Management* [online]. 46(1), 36-46 [cit. 2023-2-20]. DOI:

- 10.1177/0306307020919529. ISSN 0306-3070. Dostupné z:
<http://journals.sagepub.com/doi/10.1177/0306307020919529>
73. ZÁKON č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, 2006. In: Sbírka zákonů České republiky, částka 37. ISSN 1211-1244
74. Zákon č. 257/2000 Sb., Probační a mediační službě ve znění pozdějších předpisů. In: Sbírka zákonů České republiky. Dostupné také z:
<https://www.zakonyprolidi.cz/cs/257-2000>
75. Zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů. In: Sbírka zákonů České republiky. Dostupné také z:
<https://www.zakonyprolidi.cz/cs/1999-359>.
76. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. In: Sbírka zákonů České republiky. Dostupné také z:
<https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2004-500>
77. ZÁVAZNÝ POKYN policejního prezidenta č. 167/2010 ze dne 30. prosince 2010, o činnosti na úseku mládeže
78. ZHANG, H., LIU, Z., WANG, Y., 2019. How transformational leadership positively impacts organizational citizenship behavior in successful Chinese social work service organizations. *Nonprofit Management and Leadership* [online]. 30(3), 467-485 [cit. 2023-2-17]. DOI: 10.1002/nml.21391. ISSN 1048-6682. Dostupné z:
<https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1002/nml.21391>

8 SEZNAM PŘÍLOH

8.1 Příloha 1 – Dotazník

Vážení respondenti, kolegové,

jsem studentem 2. ročníku Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích a studuji zde na Zdravotně-sociální fakultě studijní navazující magisterský program Management sociální práce v organizacích. Vyplněním tohoto krátkého dotazníku mi pomůžete s vypracováním mé diplomové práce na téma „Subjektivní hodnocení spolupráce příslušníků Policie ČR se sociálními službami“. Z názvu vyplývá, že bych bez Vaší pomoci práci nemohl vypracovat. Dotazník Vám zabere několik málo minut a je anonymní, proto budu prosím upřímní. Dotazník u některých otázek umožňuje kromě nabídnutých variant odpovědí i jejich doplnění.

Účast v tomto výzkumu je anonymní a dobrovolná. Všechny osobní údaje budou zpracovány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a rady EU 2016/679 ze dne 27. dubna 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES.

Děkuji Vám za spolupráci, čas a ochotu.

prap. Bc. Pavel Lacika

Dotazník rozeslán v rámci KŘP JČK s vědomím plk. Mgr. Romana Bláhy Ph.D.

1) Jaké je Vaše pohlaví?

☐ Žena

☐ Muž

☐ Jiné

2) Jaký je Váš věk?

☐ 18-30 let

☐ 31–43 let

- ☐ 44–56 let
- ☐ 57 a více let

3) Jak dlouho jste zaměstnán/a u Policie ČR?

- ☐ 0-10 let
- ☐ 11–21 let
- ☐ 22 let a více

4) Jaké je Vaše nejvyšší dosažené vzdělání?

- ☐ Střední odborné s maturitou
- ☐ Vyšší odborné
- ☐ Vysokoškolské

5) Na jakém oddělení Policie ČR jste zaměstnán/a?

- ☐ Obvodní oddělení
- ☐ Služba kriminální policie a vyšetřování
- ☐ Cizinecká policie
- ☐ Jiné

6) Jak často spolupracujete se sociálními službami? tady bych dala jiné kategorie, trochu konkrétnějším (*Pokud jste odpověděl/a v této „Nikdy jsem s nimi dosud nespolečně pracoval/a, tak dotazník pro Vás končí a dole zadejte vyhodnotit*)

- ☐ Nikdy jsem s nimi dosud nespolečně pracoval/a
- ☐ Jedenkrát ročně
- ☐ Jedenkrát za půl roku
- ☐ Jedenkrát za měsíc
- ☐ Jedenkrát za dva týdny
- ☐ Jedenkrát za týden

7) S jakou konkrétní sociální službou jste spolupracoval/a? *(můžete označit více odpovědí)*

- ☐ OSPOD
- ☐ Intervenční centrum
- ☐ Charita (azylové domy, noclehárny)
- ☐ Probační a mediační služba
- ☐ Jiné, uveďte, s kým jste spolupracoval/a

8) Jak byste ohodnotil/a poslední spolupráci se sociální službou?

- ☐ Zcela spokojen/a
- ☐ Spíše spokojen/a
- ☐ Neutrální
- ☐ Spíše nespokojen/a
- ☐ Zcela nespokojen/a

9) Jak hodnotíte důležitost spolupráce se sociálními službami?

- ☐ Velmi důležitá
- ☐ Spíše důležitá
- ☐ Neutrální
- ☐ Spíše nedůležitá
- ☐ Zcela nedůležitá

10) Myslíte, že je spolupráce mezi sociálními službami a Policií ČR efektivní?

- ☐ Zcela efektivní
- ☐ Spíše efektivní
- ☐ Neutrální
- ☐ Spíše neefektivní
- ☐ Zcela neefektivní

☐ Nevím

11) Jak hodnotíte přístup zaměstnanců sociálních služeb při spolupráci s PČR z hlediska lidskosti?

☐ Zcela lidský

☐ Spíše lidský

☐ Neutrální

☐ Spíše lidský

☐ Zcela lidský

12) Jak hodnotíte přístup zaměstnanců sociálních služeb při spolupráci s PČR z hlediska profesionality?

☐ Zcela profesionální

☐ Spíše profesionální

☐ Neutrální

☐ Spíše neprofesionální

☐ Zcela neprofesionální

13) Označte příklady spolupráce, ve kterých spolupracujete se sociálními službami?
(můžete označit více odpovědí)

☐ V případech občanského soužití za přítomnosti dětí

☐ V případech protiprávního jednání v základních školách

☐ V případech protiprávního jednání na středních školách

☐ Při neplnění vyživovací povinnosti druhého rodiče

☐ V případech násilí na dětech a dospívajících

☐ V případech domácího násilí

☐ V jiných případech

14) Jak často je předmětem spolupráce násilí?

- ☐ Nikdy
- ☐ Velmi málo
- ☐ Občas
- ☐ Často
- ☐ Pravidelně

15) O jaké typy násilí se jedná (můžete označit více odpovědí)

(Pokud jste odpověděl/a v otázce č. 15 „nikdy“, tuto otázku přeskočte)

- ☐ Domácí násilí
- ☐ Násilí mezi dětmi
- ☐ Násilí mezi dospívajícími
- ☐ Násilí ze strany dospělých k dětem
- ☐ Násilí ze strany dospělých k dospívajícím
- ☐ Násilí ze strany dospívajících k dospělým

16) Měla by se spolupráce mezi sociálními službami a Policií ČR dále zdokonalovat?

(Pokud jste odpověděl/a v této „Ne, vše funguje, jak má, tak dotazník pro Vás končí a dole zadejte vyhodnotit)

- ☐ Ne, vše funguje, jak má
- ☐ Ano, prostor pro zlepšení by byl

17) V jakém ohledu by byl prostor pro zlepšení? (můžete označit více odpovědí)

- ☐ V oblasti komunikace
- ☐ V oblasti administrativní spolupráce
- ☐ V oblasti sdílení informací
- ☐ V oblasti proškolení

8.2 Seznam zkratek

PMS – Probační a mediační služba

MPSV – Ministerstvo práce a sociálních věcí

OSPOD – orgán sociálně-právní ochrany dětí

EBM – Evidence-Based Management

EBP – Evidence-Based Practice, Evidence-Based Policing

USA – Spojené státy americké

KŘP JČK – Krajské ředitelství Jihočeského kraje

TZV – Takzvané